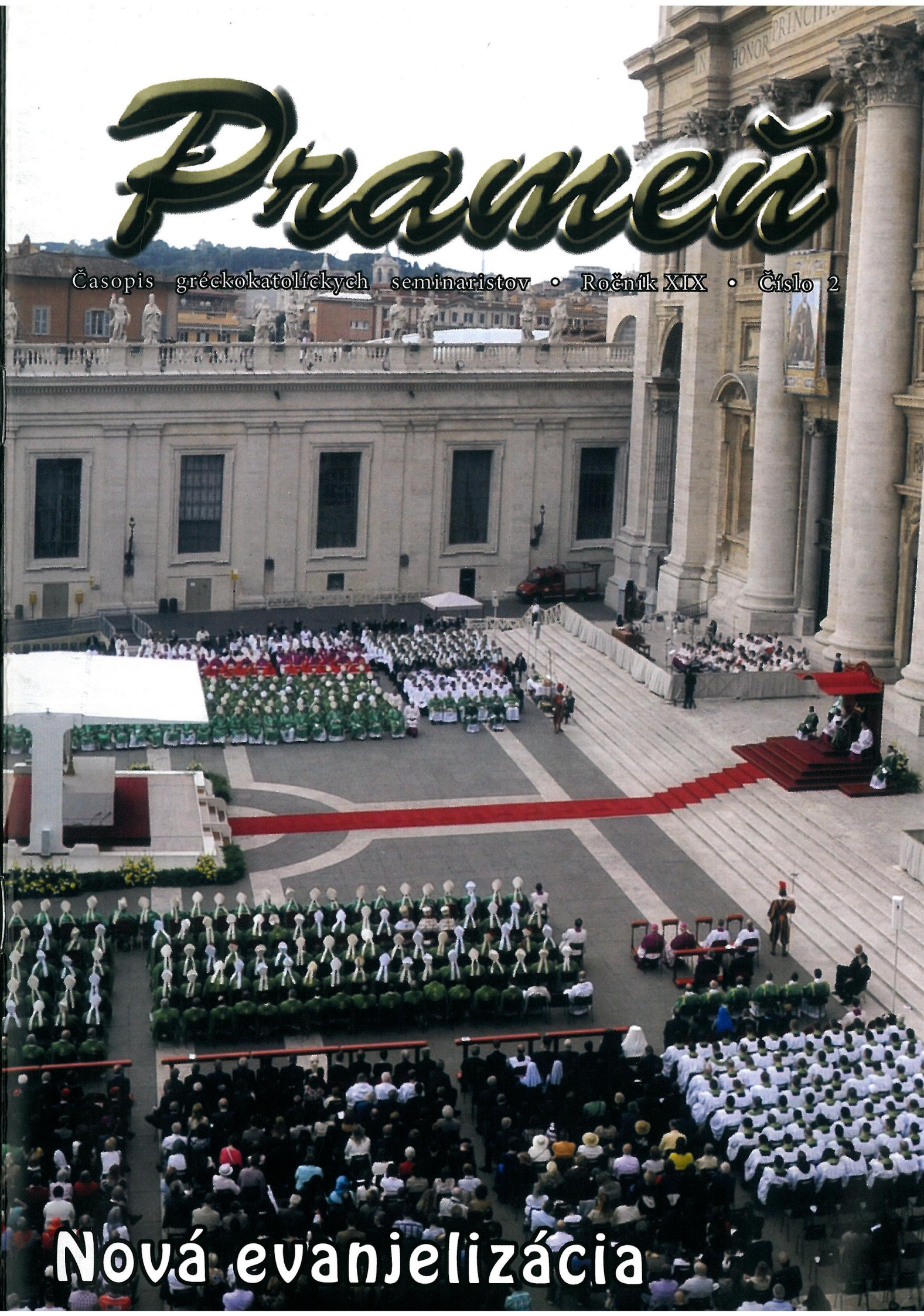

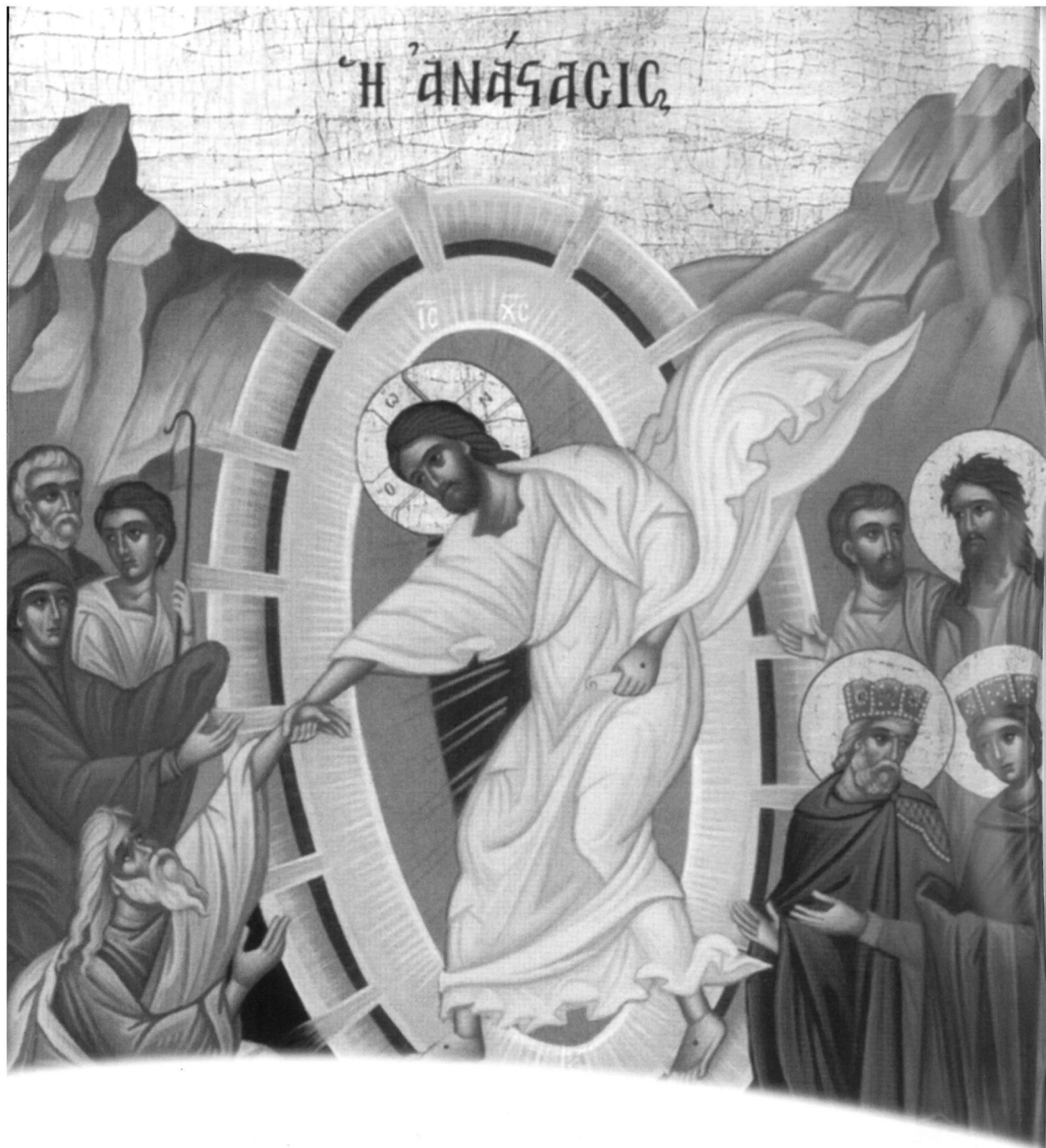
Drameň

Časopis gréckokatolíckych seminaristov • Ročník XIX • Číslo 2

Nová evanjelizácia

Ἡ ἈΝΑΣΤΑΣΙΣ

Nech svetlo Kristovho vzkriesenia, ktoré rozptýlilo temnoty hriechu a smrti, zažiarí aj vo vašich srdciach a naplní vás novou radosťou.

To vám prajú

redakčná rada časopisu Prameň,
predstavení a seminaristi GKS.

„Udalosť Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania je srdcom kresťanstva, je to stredobod našej viery, mocný pohon našej istoty. Je to silný vietor, ktorý odoženie akýkoľvek strach a neistotu, akúkoľvek pochybnosť a ľudskú vypočítavosť.“

Slová dnes už emeritného pápeža Benedikta XVI. ukazujú na nesmiernu hodnotu scény, ktorá sa odohrala pred 2000 rokmi, no rovnako sa odohráva aj dnes v našich životoch. Zastavme sa teraz na chvíľu a obzrime sa za cestou, po ktorej sme s očakávaním kráčali k tajomstvu vzkriesenia. Položme sme si otázku, čo sme nadobudli počas doterajších týždňov svätého pôstu, ktoré nás priviedli k Pasche?

Východní otcovia nás učia, že pôst nie je ani tak obdobím, ktoré nás má výhradne naučiť chrániť sa hriechu a zdokonaľovať len samých seba. Pôst je ten najvynikajúcejší čas, kedy sa máme naučiť rozlišovať, čo dobré môžeme vykonať vo vzťahu k ľuďom vôkol nás. Pretože budeme súdení nielen z toho, čo zlého sme vykonali, ale aj z toho, čo dobré sme svojim blízkym mohli urobiť a neurobili sme. Pôst nás učí láske k blížnemu. Učí nás ukazovať na Lásku – na nášho milujúceho Boha a povzbudzuje nás privádzať ľudí z nášho okolia k tomuto zdroju našej spásy.

S veľkou vďačnosťou môžeme pozeráť na ďalší dar v podobe Synody o novej evanjelizácii, ktorý nám Matka Cirkev, citlivá na požiadavky dnešnej doby, tento rok dáva. Nasledujúce strany Prameňa priblížia tému novej evanjelizácie,

vychádzajúcu zo srdca kresťanstva – z udalosti Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania.

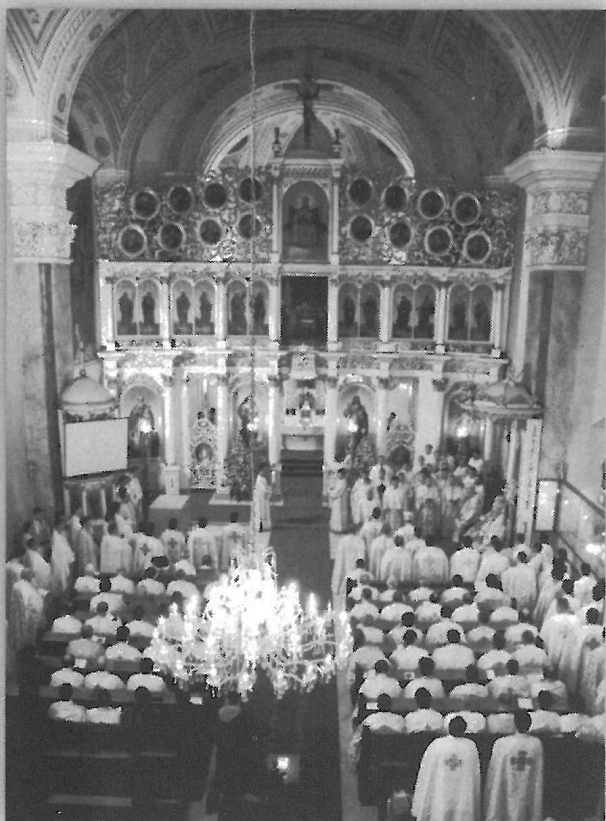
Posilnení jeho láskou a zbavení akejkol'vek pochybnosti, strachu či neistoty, sme povolaní byť svedkami Otcovej lásky v tomto svete (porov. Sk 1, 8). Na pozadí tajomstva Paschy sme aj my pozvaní hlásať vzkrieseného Krista – Slovo života. Neprežívajme tento vrchol kresťanského putovania zatvorení vo svojich príbytkoch, ale nechajme premeniť svoje srdcia, vystúpme zo samých seba a spoločne zotrviavajme v modlitbách (porov. Sk 1, 14). Prijmime pozvanie do spoločenstva, nech naše kresťanstvo nie je len súkromnou stránkou osobného života, ale nech sa stane hnacím motorom pre všetkých, ktorých kdekoľvek a kedykoľvek stretneme.

Ľuboš Pavlišinovič

Ľuboš Pavlišinovič
šéfredaktor

Bleskovky

Starší bratia štvrtého, piateho a šiesteho ročníka z Košickej eparchie prijali na Sviatok sv. prvomučníka Štefana z rúk vladyku Milana Chautura CSsR v Katedrále Narodenia Presvätej Bohorodičky v Košiciach nižšie svätenia, teda postrizenie a subdiakonát.

V pondelok 7. januára sme slávili slávnostnú svätú liturgiu v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Prešove. Prítomní boli naši traja vladykovia, 150 kňazov, množstvo rehoľníkov a veriacich. Otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ dekrétom zvolal a otvoril prvé metropolitné zhromaždenie Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku.

V nedeľu 27. januára sme pri slávnostnej svätej liturgii ďakovali za vzácné januárové výročia. V Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa sa zišlo spo-

lu 18 biskupov, množstvo kňazov a približne 400 veriacich, vrátane vzácných hostí. Spolu sme ďakovali za 10. výročie biskupskej vysviacky vladyku Jána Babjaka SJ, ako aj za 5. výročie jeho vymenovania za prvého prešovského arcibiskupa a metropolitu, s čím bolo spojené povýšenie našej Gréckokatolíckej cirkvi na metropolitnú cirkev sui iuris.

Bohoslovecká gospelová skupina Anastasis v utorok 5. februára pripravila prvý hudobný večer Projektu Viera v Divadle Alexandra Duchnoviča v Prešove. Hlavným hosťom bol prešovský arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ, ktorý predniesol katechézu o viere. Spevák Martin Husovský ponúkol osobné svedectvo a stretnutie obohatil aj hudobným vystúpením.

Jeden víkend v mesiaci je v našom seminári venovaný tichu a rozjímaniu. V dňoch 15. - 17. februára k nám zavítal otec Štefan Paločko, aby nás obohatil témou Viera v praktickom živote.

Skupina Zboru sv. Romana Sladkopevca sa v dňoch 23. februára až 1. marca spolu s niekoľkými predstavenými pod vedením otca rektora Miroslava Dancáka zúčastnila na Národnej púti v Ríme.

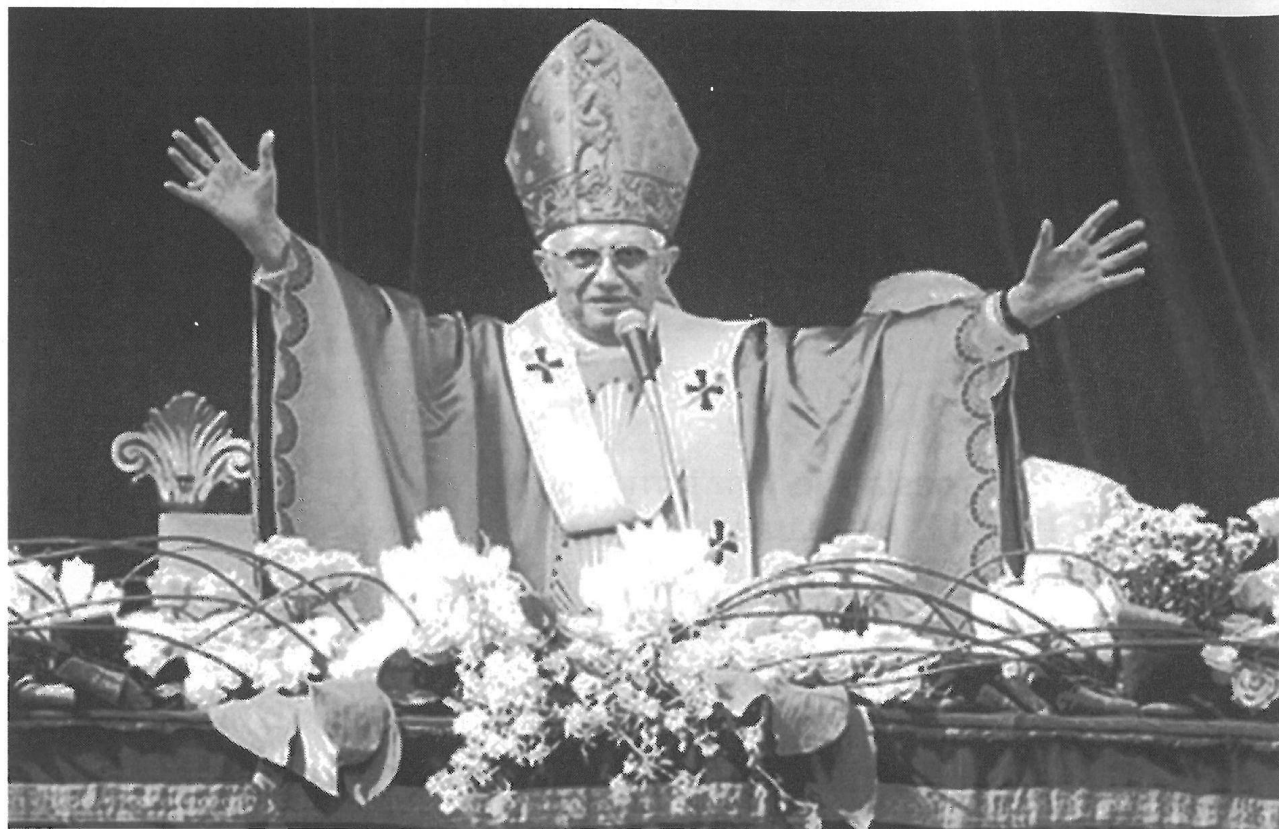
Zboristi sa zúčastnili aj medzinárodnej konferencie o sv. Cyrilovi a Metodovi. Svojím spevom sprevádzali úvodnú archijerejskú sv. liturgiu v Bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme, ktorej predsedal otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ.

Na Krížupoklonnú nedeľu si bratia z Košickej eparchie pripomenuli v košickej katedrále 16. výročie vzniku Košického apoštolského exarchátu a tiež uvedenie vladyku Milana do funkcie sídelného biskupa.

Bratia štvrtáci z Prešovskej archieparchie prijali postríženie 25. marca, na Sviatok zvestovania Presvätej Bohorodičky z rúk otca arcibiskupa a metropolitu Jána Babjaka SJ. Službou čteca, pivca a sviščenosca boli uvedení do klerického stavu.

BENEDIKT XVI. - PRŮROK PRAVDY

*N*a začiatku Benediktovho pontifikátu sa začali objavovať jeho knihy v nových vydaniach. Jednou z nich bola aj autobiografia *Z môjho života*. Ako mladý gymnazista som bol zvedavý, kto je Joseph Ratzinger a prečo je môj brat - rehoľný kňaz - z neho taký nadšený. Podľa poslednej vety sa dá posúdiť celá kniha, a tá bola: „*Stal som sa tvojím ťažným oslom a vďaka tomu, práve vďaka tomu, som pri tebe.*“ Zostal som veľmi prekvapený, že prefekt Kongregácie pre náuku viery, veľký teológ, sám seba tak pokorne nazýva oslom - po grécky *alogos*, čo sa dá preložiť

aj ako nemý. Vtedy som si spomenul na Tomáša Akvinského, ktorý po tom, čo napísal svoju *Sumu teologickú*, povedal, že ju považuje za slamu oproti tomu, kto Boh naozaj je. V tej chvíli som si uvedomil, že toto nie je obyčajný človek, ale človek plný Boha. Človek milujúci pravdu. Pravdu ako zhodu výroku so skutočnosťou. Nie pravdu, ktorú odsúhlasí väčšina. Nie pravdu ako opakovanú lož. Pápež Benedikt videl, že vo svete, v ktorom žijeme, vládne relativizmus, ktorý neustále kritizoval. Poukazoval na pravdu ako na niečo, čo sa nemôže zmeniť, lebo to chce spoločnosť - a práve

preto ho tento svet nemal rád. Lebo ako pápež bol neumlčateľným svedomím tohto sveta. Benedikt stále pripomínal, že: *„V rozhodujúcich chvíľach života – čo však môžeme dobre vidieť i každodenných momentoch - stojíme na rázcestí: chceme nasledovať svoje „ja“ alebo Boha? Individuálne záujmy či skutočné Dobro, teda to, čo je naozaj dobré?“*

Pápež Benedikt XVI. je veľkým vzorom aj pre bohoslovcov a študentov všeobecne. Jeho hlad po vedomostiach nie je hádam ani na sklonku jeho života utíšený. Snáď s výnimkou cirkevných dejín sa stretávame s jeho dielom na každom predmete na teologických fakultách. Vlastne aj na histórii, kde sa on stáva predmetom učebnej látky ako pápež, pokračovateľ a spolupracovník Jána Pavla II.. Poznáme ho ako pápeža milujúceho východnú cirkev a cirkevnú jednotu - často to vyjadroval tak, že nosil pálium, preložené na spôsob omoforu východných biskupov, v Turecku sa zastal jediného pravoslávneho seminára, ktorý je už poslednou nádejou kresťanstva v krajine, kde sa až do pádu Konštantínopola (1453) stavali najkrajšie chrámy na počesť Krista a jeho svätých.

Aj v týchto skutkoch ho spoznáваме ako pápeža - proroka Pravdy.

O pápežovej odvahe a láske k pravde svedčí aj príbeh z jeho mladosti, keď bol počas druhej svetovej vojny prideľovaný do pracovného tábora. Velielia tohto tábora boli väčšinou bývalí príslušníci tzv. bývalej Rakúskej légie, to znamená staronacisti, fanatické ideológovia, ktorí budúceho pápeža a jeho druhov kruto tyranizovali. Pápež spomína: *„Raz v noci nás vytiahli z postele a zhromaždili, stáli sme v cvičných odevoch, napoly v driemotách. Jeden dôstojník SS rozkázal každému osobitne predstúpiť a využiť našu únavu a zosmiešňujúc každého z nás pred zhromaždenou skupinou, pokúšal sa od nás vymámiť „dobrovoľné“ prihlásenie sa do zbraní SS. Spolu s niektorými inými som mal to šťastie povedať, že v sebe prechovávam úmysel stať sa katolíckym kňazom. Nato nás s posmeškami a nadávkami poslali preč. No tie nadávky chutili vynikajúco, pretože nás vyslobodili z lživého dobrovoľníctva a od všetkých jeho následkov.“*

Michal Vadma, 5. ročník

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

*Z*ijeme čas novej jari pre Cirkev, pre teba, aj pre dnešný svet. Boh so svojím plánom je ti dnes bližšie ako kedykoľvek predtým. Chce zasiahnuť, premeniť a darovať ti nový život! Ako? Boh poslal svojho jediného Syna Ježiša na tento svet. Ježiš prišiel ako jediné riešenie na to, čo žiješ. Už ťa spasil a oslobodil z moci hriechu a diabla. Teraz ti ponúka nový život. Uver mu a prijmi ho ako svojho Záchrancu. Vymeň svoj starý život za nový, ktorý ti dáva.

Toto je ponuka, po ktorej je obrovský smäd a dopyt. Je tak žiadaná, že ani nepotrebuje reklamu. Je 100% vyskúšaná a odporúčaná. Ľud ju chce a potrebuje. A táto ponuka sa volá – nová evanjelizácia.

Toto slovné spojenie je v týchto dňoch počuť veľmi často. Možno sa nám zdá, že sa v Cirkvi hovorí o niečom úplne novom, nepoznanom. Mnohých kresťanov výraz „nová evanjelizácia“ naplňa otázkami a obavami. Evanjelizácia má prvé miesto v poslaní Cirkvi. Svoj pôvod odvádza z evanjelizácie Ježiša Krista a dvanástich apoštolov: „*Musím zvestovať kráľovstvo Božie*“ (Lk 4, 43) a „*Chodte teda do celého sveta a učte všetky národy*“ (Mt 28,19).

Cirkev je vždy volaná k tejto úlohe. To nie je odporúčanie alebo prosba. To je príkaz! Evanjelizovať nie je hlavným poslaním pre Cirkev, ale jediným. Všetci sme volaní Ježišom ohlasovať evanjelium. (por. *Lumen Gentium 17*)

Ľudia dnešných dní sú často predmetom pohoršenia a opovrhnutia pre mnohých kresťanov. To, k čomu volá Pán Cirkev v týchto časoch, nie je pohoršovať sa nad ľuďmi dnešných dní, ale rozoznať, že to, čo sa vo svete deje, je výkrikom beznádeje ľudstva, ktoré nepozná živého Ježiša.

Čo je evanjelizácia? Jednoduché odovzdanie vlastnej skúsenosti so živým Ježišom. Ohlásenie Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych a ktorého Boh poslal ako jediného Spasiteľa (jediné riešenie) pre môj život. Skúsenosť s Ježišom robí zo mňa svedka. „*Čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme: Slovo života*“ (1Jn 1,1).

Bez skúsenosti odovzdávame len doktríny. Skúsenosť konfrontuje a vyzýva k odpovedi. Bez skúsenosti sa len diskutuje a mudruje. Ale skúsenosť premieňa. Apoštol Pavol

neraz svedčí o svojej skúsenosti so zmŕtvychvstalým Ježišom na ceste do Damasku. Bola preň kľúčová a zmenila celý jeho život. Cieľom evanjelizácie nie je odovzdávať náuku, ale skúsenosť s Ježišom. Tá nás nevedie k nečinnosti, ale k aktivite. Otvára ústa k svedectvu a hýbe nohami k ľuďom, ktorí ju ešte nemajú a trápia sa.

Ohlasujeme Slovo života – osobu Ježiša.

Evanjelizácia je úžasná preto, lebo je jednoduchá. Evanjelizovať dokáže každý, kto má skúsenosť s Ježišom. Predstavujeme osobu Ježiša Krista, ktorého Boh posielal na svet ako Spasiteľa a Pána.

To, čo ohlasujeme, sa volá kerygma. Je to grécky výraz a znamená „kričať, hlasne volať“. Kerygma je jednoduché ohlásenie osoby Ježiša. Nie je katechézou (vysvetľovaním, vyučovaním). Je to radostné ohlasovanie evanjelia. Kerygma sa ohlasuje a prichádza tak, že otváram ústa a svedčím. O tom hovorí aj pápež Pavol VI. v apoštolskej exhortácii *Evangeliinuntiandi* (body 21 a 22), kde píše, že nestačí len žiť život lásky, ale potrebujeme otvoriť ústa - ohlasovať. Ak ohlasujeme živého Ježiša, vždy to prináša účinok.

Evanjelizácia dnes nie je nová v tom, žeby sa ohlasovalo nové evanjelium. Niet iného evanjelia,

ako sme prijali a uverili mu. „Ale keby sme vám hlásali my alebo aj anjel z neba iné evanjelium, ako sme vám hlásali, nech je prekliaty!“ (Gal 1, 8).

Nová evanjelizácia je novou vo svojich formách, metódach, prostriedkoch a zápale. Prvým príkladom novej evanjelizácie bol blahoslavený pápež Ján Pavol II. Zhodil zo seba všetku „vznešenosť úradu“ a šiel k ľuďom.

Dnešná doba je dobou médií. Toto je sféra, kde treba evanjelizovať. Tesne pred tým, ako posledný pápež Benedikt XVI. odišiel z úradu, naliehal, aby kresťania naplnili internet a televíziu evanjeliom.

Evanjelium musí vstúpiť do sveta reklamy, biznisu, kultúry a politiky. Toto sú miesta, v ktorých žije dnešný svet a aj tu potrebujeme ohlasovať. Netreba sa báť hanby, že budeme vysmiati, zahanbení - my máme, čo ponúknuť. Máme riešenie pre dnešnú situáciu - Ježiša Víťaza.

Jazyk evanjelia musí byť dnešný, aby ho chápali ľudia dneška (mládež, ktorá chatuje po internete plnom skratiek a symbolov). Ježiš ohlasoval evanjelium v aramejčine - nárečí ľudu, medzi ktorým žil a nepoužíval odbornú gréčtinu. Hovoril tak, že mu ľudia rozumeli.

Nová evanjelizácia sa naozaj nebojí využiť internet, sociálne siete,

autobusové zastávky, reklamné billboardy, nemocničné čakárne, nákupné centrá a všetky miesta, kde sa zdržuje veľa ľudí, aby predstavila Ježiša. Netreba sa báť využiť formu, ktorú používa reklama - obraz a hudbu, aby sme priniesli posolstvo. Čosi, čo dnešného uponáhľaného človeka zasiahne a osloví. Niečo, čo je veľmi krátke, pútavé a čo trafi presne do srdca.

Nemôžeme sa spoliehať na to, že všetci ľudia prídu do chrámu a na púte. Potrebujeme pri ohlasovaní využívať kreativitu (napr. pri posledných OH v Londýne kresťania evanjelizovali tak, že v parkoch a pri vchodoch na štadióny zadarmo ručne čistili obuv a robili manikúru a pri tom svedčili o Kristovi. Mali na to 3-4 minúty, ale mnoho ľudí uverilo a prijalo Krista).

To, čo ženie evanjelizátora dopredu, to, čo je hnacím motorom evanjelizácie, je Svätý Duch. On v nás roznecuje zápal pre Ježiša. On otvára naše ústa, on zapína našu kreativitu a dáva silu našim nohám. Svätý Duch volá aj teba. Dovoľ mu použiť tvoje talenty a všetok potenciál, ktorý máš, aby bol všade ohlasovaný Ježiš - jediný Spasiteľ sveta - Pán pánov a Kráľ kráľov.

o. Damián Saraka

ŽENIE NÁS KRISTOVA LÁSKA

*Richard Vašečka - veriaci muž, kresťan žijúci s Bohom. Milujúci manžel a otec štyroch detí. Býva-
júci v Marčeku, na polceste medzi Žilinou a Bytčou.
14 rokov pôsobí ako učiteľ na Gymnáziu sv. Františka
v Žiline. Dnes má tridsaťosem rokov. Je poslancom NR
SR, zároveň je vedúcim spoločenstva Nový Jeruzalem
v Žiline. S ďalšími aktívnymi kresťanmi ponúka rôzne
kurzy o základoch kresťanskej viery a vedie Školu viery
a kresťanského života pre dospelých. Často je pozvaný
vyučovať Božie Slovo rôznym kresťanským skupinám
po celom Slovensku.*

1. Koncom minulého roka sa uskutočnila v Ríme biskupská synoda o novej evanjelizácii. Ako vnímate jej prínos pre veriacich kresťanov?

Keď som sa dozvedel o vyhlásení biskupskej synody s takouto témou, veľmi som sa potešil. Už dlho vnímam, že Duch Boží povzbudzuje Cirkev do novej evanjelizácie. Ján Pavol II. túto výzvu sformuloval. Mnohí laici i cirkevné spoločenstvá na ňu spontánne odpovedali. Benedikt XVI. zriadil Pápežskú radu na podporu novej evanjelizácie. Biskupská synoda je zhmutím určitej etapy života Cirkvi v tejto oblasti. Nová evanjelizácia sa môže oprieť o jej autoritu a oficiálne učenie. Netrepezlivo očakávam exhortáciu, ktorá bude ovocím tejto synody. Verím, že bude pre novú evanjelizáciu takým kľúčovým dokumentom, akým bola napr. pre apoštolát laikov exhortácia Christifideles laici. Dúfam, že nezostane len nejakým šuplíkovým dokumentom, ale že bude „povinným čítaním“ všetkých zodpovedných v Cirkvi a že bude náplňou katechézy pre všetkých veriacych.

2. Akým spôsobom sa venujete novej evanjelizácii popri svojej práci poslanca NR SR?

Dúfam, že nová evanjelizácia je súčasťou mojej prá-

ce v NR SR a nielen niečím „popri nej“. Som rád, že mojím kolegom je Braňo Škripek, ktorý je pre mňa evanjelizačným povzbudením. Mojím cieľom je vydávať svedectvo kresťanského života, hovoriť o živej viere v Ježiša Krista a modliť sa za obrátenie konkrétnych ľudí. Aj ja som sa pridá ku kampani Adoptuj si politika a modlím sa za jedného ministra. Aby ho Pán požehnával a chránil, ale najmä aby sa mu dal spoznať. Modlím sa a volám k Pánovi aj za viacero ďalších kolegov poslancov. Takto zvnútra je to iné ako zvonka.

Samozrejme, že sa snažím pokračovať aj v službe ohlasovania Božieho slova ako učiteľ katolíckeho náboženstva, ako vyučujúci v Škole viery a kresťanského života, ktorú ponúkame v Žiline, ako kazateľ na kurzoch Alfa, na otvorených stretnutiach a po celom Slovensku všade, kam ma pozvú.

3. Je možné evanjelizovať, ohlasovať Ježiša Krista aj na mieste, akým je parlament?

Ježiš nás posielal do sveta hlásať evanjeliu všetkému stvoreniu – teda aj politikom v parlamente. Sú to ľudia, ktorých Otec miluje a Ježiš za nich preliat svoju krv. Mnohí o tom nevedia, alebo tomu neveria. Snažím sa byť pre týchto ľudí hodnoverný, aby brali vážne, čo hovorím. Potom sa modlím. Je to silný duchovný boj, ale toto pole patrí Pánovi a nie zlému, takže chcem o neho zabojovať. Pro-

sím úplne vážne o modlitby aj vás.

Evanjelizáciou je verejné prihlásenie sa k Ježišovi Kristovi, aj osobné rozhovory s jednotlivcami, napr. na chodbách parlamentu, na poslaneckej ubytovni alebo v poslaneckých kluboch. Aj mimo pravidelných modlitieb, ktoré mávame v parlamente, som sa už modlil na rôznych miestach parlamentu s viacerými poslancami či za nich.

4. Čo by ste odkázali našim čitateľom, ktorí hľadajú spôsob, ako by mohli pôsobiť v službe novej evanjelizácie?

Práve dnes evanjelium hovorí: „Kto hľadá, nájde“ (Mt 7,8). Ženie nás Kristova láska. A ako hovorí Ján Pavol II. v Redemptoris Missio: „Nemôžeme si len tak spokojne žiť, keď vieme, že milióny Božích detí nepoznajú lásku Otca.“ Toto je srdce novej evanjelizácie. Láska je vynaliezavá, tvorivá. A máme Boha, ktorý každý deň hovorí: „Všetko robím nové!“ (Zjv 21,5). Preto sa treba obracať v modlitbe na neho a pýtať sa: „Čo mám robiť, Pane?“ A treba začať. Jednoducho. Vecami, ktoré môžeme urobiť ihneď. Vybrať si konkrétnych ľudí, modliť sa za nich i za seba, hľadať príležitosť prehovoriť s nimi a využiť ju. Ako nás povzbudzuje Pavol: „Hlásaj vhod i nevhod! Alebo ich pozvať na nejaké stretnutie, kde sa hlása evanjelium a prísť s nimi.

**Za rozhovor ďakuje
Michal Sopko, 4. ročník**

NÁSTROJ SMRTI AKO SYMBOL ŽIVOTA

*P*rvé, čo sa nám v mysli vyjaví hneď, keď počujeme o kríži, je drevo spojené do tvaru kríža, ktorý symbolizuje nástroj smrti, potupy, na ktorý boli odsúdení najhorší zločinci. Ale príde nám na myseľ aj niečo iné. Nejaká ťažkosť, čosi nepríjemné, nepohodlné, čo nám spôsobuje problémy a čoho sa chceme zbaviť. Vravíme „môj manžel/manželka to je kríž, s deťmi je kríž, moja práca je jeden obrovský kríž, moja choroba, povinnosti, celý môj život je kríž.“

Kríž nikdy nebol a ani dnes nie je populárny, pohodlný. Netúžime po ňom, aby sme ho mali každú chvíľu, aby bol s nami všade a vždy. Nie, skôr chceme, aby bol od nás čo najďalej. Najviac by nás potešilo, keby v našom živote nebol vôbec. Túžime sa ho zbaviť čím skôr a tak dosiahnuť to, po čom túži každý človek: pokojný a šťastný život. Je rozumné nechcieť to, čo mi ubližuje. Lebo kríž je naozaj ťažký, nepríjemný, bolí a zraňuje, ničí nás. Nie je to prechádzka po ružovej záhrade. Je to neustály boj, keď sa rozhodujem, či ho zo

seba zhodím, alebo pôjdem ďalej. Aj sám Kristus prežíval tento boj. Počas cesty na Golgotu niesol nielen drevený kríž, ale spolu so všetkými našimi krížmi najmä kríž hriechu a večnej smrti. Mohol ho zo seba zhodiť, ale neurobil to. On premenil tento kríž na svoje víťazstvo. Nástroj smrti sa stal porážkou smrti. Bez kríža by nebolo vzkriesenia a bez vzkriesenia by nebolo spásy. Kríž sa takto stal symbolom najväčšej lásky – života. Prežívame najkrajšie obdobie v roku – Paschu. Prinášajme spolu s Kristom pred Božiu tvár aj naše kríže. Nebojme sa ho objať, niešť ho a nechať sa naň aj pribiť ako náš Spasiteľ. Neutekajme pred krížom, nezabavujme sa ho, ale ho prijímajme.

Keď si v týchto dňoch budeme hlbšie uvedomovať moc kríža, nech nás prenikne radosť z lásky a spásy, ktorá z neho plynie. Aby sme takto pred Pánom mohli radostne spievať *Christos voskrese*.

Tomáš Leško, 6. ročník

UMENIE OHLASOVAŤ

Už niekoľko rokov sa v Cirkvi hovorí o novej evanjelizácii. Všetci sa zhodnú v tom, že sa tým myslí ohlasovanie evanjelia spôsobom, ktorý by bol zrozumiteľný človeku dnešnej doby bez ohľadu na to, či je veriaci, alebo ním nie je. Je pravdou, že sa stáročiami v Cirkvi vytvorila istá „náboženská terminológia“, ktorá dnes nepovie veľa ani veriace-
mu človeku. Zistili by sme to rýchlo, keby sme sa ho opýtali na význam toho či onoho náboženského výrazu. Hľadáme spôsoby, ako hlásať presvedčivo, ako človeka získať, ako aj na ambóne či v rozhovoroch s ľuďmi byť „in“. Dá sa hovoriť o mnohých užitočných návodoch a metódach, ktoré nám ponúkajú synody, konferencie i sympóziá na túto tému. Mám obavu z jedného rizika, ktoré tu je a považujem ho za nebezpečné. Bolo by veľmi veľkým omylom, keby si ktokoľvek, kto sa cíti povolaný nejakým spôsobom ohlasovať evanjelium, myslel, že toto, čím sme žili doteraz, je zlé. Alebo už nefunkčné a až teraz príde to pravé, efektívne a dobré a

chcel by začínať – ako sa vraví – od nuly. Od nuly nezačínali ani misionári, keď išli k pohanom. Stačí spomenúť apoštola Pavla, ktorý si za svoj východiskový bod pre ohlasovanie medzi Grékmi vybral ich vlastný pohanský oltár s nápisom: *Neznámemu bohu* a od toho začal rozvíjať svoju reč. Pekný príklad máme u sv. Gregora Veľkého, pápeža (6.stor.), ktorý vyslal mníchov z Ríma na územie dnešného Anglicka, aby tam evanjelizovali Anglosasov. V liste opátovi Melitovi dáva presné inštrukcie, ako postupovať pri získavaní týchto západogermánskych kmeňov pre evanjelium:

„Po dlhom uvažovaní som v otázke Anglov rozhodol, a síce: že v žiadnom prípade neslobodno zbúrať chrámy ich bohov, ale len napodobeni-
ny idolov, ktoré sa nachádzajú vo vnútri. Treba vziať svätú vodu a tieto chrámyňou pokropiť. Potom nech sa tam postaví oltáre, do ktorých sa vložia relikvie. Pokiaľ sú tieto chrámy dobre vybudované, je treba ich pretransformovať tak, že sa od kultu démonov pre-

jde k uctievaníu pravého Boha. Keď tamojší ľud zbadá, že ich chrámy nie sú zborené, zaženie vlastný omyl a ľahšie pristúpi k poznaniu a uctievaníu pravého Boha na miestach, ktoré sú mu blízke. Pokiaľ ide o dobytok, ktorý sa tam zabíjal vo veľkom množstve na obetu démonom, treba, aby aj v tejto veci bola slávnosť trochu pozmenená. Na výročný deň posviacky chrámu, alebo v deň mučeníkov, ktorých ostatky sú uložené v oltároch, nech sa z konárov stromov urobí okolo chrámov, ktoré sú vlastne ich pôvodné, prerobené chrámy, stany, kde sa budú konať náboženské oslavy spojené s hostinou. Zvieratá nech nie sú obetované démonom, ale môžu sa zabiť kvôli pokrmu ľudí a na chválu Bohu. Tak vzdajú vďaku za pokrm Darcovi všetkého. Omnoho ľahšie totiž budú prežívať vnútornú radosť, ak im bude dopriata aj radosť vonkajšia. Niet pochyb o tom, že človeku hrubej mysle nie je možné vziať všetko naraz, lebo aj ten, čo sa usiluje vystúpiť do výšin, kráča hore postupným krokom, a nie skokom.“

Z úst mnohých počuť, že prežívanie viery u väčšiny kres-

ťanov je tradičné a že najmä gréckokatolíci si potrpia viac na folklór ako na živú vieru. Toto tvrdenie nepopieram, ale práve preto si kladiem otázku: Nie je lepšie odraziť sa od tohto bodu a cez veci, ktoré sú ľudu blízke, zaštepovať do srdca svetlo pravého poznania? Alebo si myslíme, že všetko, čím ľud žije, treba skritizovať a odsúdiť, lebo teraz ideme začať od nuly a to bude to pravé? Gregor Veľký hovorí o Anglosasoch ako o národe „*hrubej mysle*“. To sa však netýkalo iba ich. Sám Pán nazýva Izraelitov národom nepoddajnej šije. Bl. Teodor Romža opisuje podkarpatských Rusínov ako ľud topiaci sa v poverách. Ale táto skúsenosť neumenšila jeho lásku k svojmu ľudu, práve naopak, ešte viac vzrástla jeho túžba po dvíhaní ľudu k pravému poznaniu, čo ho napokon stálo aj život. Tak postupovali svätí bratia Cyril a Metod, toto je postup aj novej evanjelizácie: ťahať k výšinám ľud postupným krokom, nie skokom, a cez viditeľné i pekné veci ich posúvať k neviditeľnej Kráse.

o. Marko Durlák

ZÁSTUPY, KTORÉ HO NASLEDŮVALI...

*B*oží slovo hovorí, že Ježiš po skončení reči na vrchu robil mnoho zázrakov. Uzdravil malomocného; po tom, čo vošiel do mesta Kafarnaum, uzdravil stotníkovho sluhu, zastavil sa aj v Petrovom dome, kde uzdravil Petrovu svokru a mnohých oslobodil od démonov, či uzdravil z rôznych neduhov. Ježišovo pôsobenie je naozaj pôsobivé. Jeho reč oslovovala čoraz viac a viac ľudí. Jeho skutky boli neuveriteľné a obrovský zástup sa na neho tlačil

z každej strany, aby sa ho mohol čo i len dotknúť a zažiť na vlastnej koži jeho pôsobenie (Mt 8, 1).

Boží Slovo nám až veľmi nápadne hovorí o zástupoch, ktoré nasledovali Ježiša. Chceli byť pri všetkom, čo konal. Ježiš voči tomu všetkému neostáva ľahostajný. Poznal ich zmýšľanie a pohnútky, ktoré ľudí viedli k nasledovaniu. Práve tu sa dostávame k jadrú veci. K dôležitej skutočnosti, ktorou nás chce Boh posunúť v našom každodennom duchovnom živote bližšie k nemu.

Predstavte si chlapca, ktorý je úplne uchvátený futbalom. Myslím, že táto situácie nám nie je až taká cudzia a každý z nás si vie hneď v mysli predstaviť aspoň jedného takého mladíka. Celý jeho život sa točí okolo futbalu. Chce vidieť každý zápas, vedieť výsledky, niekedy ešte pred tým, ako sa samotný zápas uskutoční, keď príde domov zo školy, hneď berie loptu a ide na ihrisko, aby si aspoň zastrieľal na bránu. Takúto situáciu si môžete predstaviť nielen pri futbale, ale v akejkolvek inej oblasti, v ktorej sme zaangažovaní.

Čo myslíte? Stačí táto „angažovanosť“ na to, aby sa zo spomínaného mladíka stal profesionálny futbalista, ktorý bude hrať v tímoch zvučných svetových mien? Alebo ho to raz prestane baviť a nájde si inú záľubu, ktorou vyplní svoj čas?

Ak by chcel naozaj uspieť a stať sa profesionálnym športovcom, musel by začať na sebe „makať“, chodiť pravidelne na tréningy, na ktoré sa mu nie vždy bude chcieť ísť, odriekať si mnoho vecí a vystúpiť zo svojej pohodlnosti.

Podobne to môže fungovať aj v kresťanstve. Je obrovský rozdiel medzi tým, či som FANÚŠIK alebo skutočný NASLEDOVNÍK Ježiša Krista. Veľa krát sa stretávame s postojmi, ktoré hovoria sami za seba. Idem v nedeľu a sviatok do chrámu, prihodím niečo do zvon-

čeka, prídem možno na nejakú katechézu, alebo inak podporím farnosť, v ktorej žijem. A potom si žijem svoj vlastný život. Ak ste sa našli v tomto postoji, ste dobrým fanúšikom Krista. Ak je to, samozrejme, aspoň v tejto miere.

Avšak Ježiš nás chce pozvať do niečoho autentickjšieho a efektívnejšieho. Pozýva nás, aby sme ho nasledovali. Aby sme neboli len jeho fanúšikmi, akými bol zástup, masa ľudí ktorá šla za ním. Aby sme boli jeho verní nasledovníci. Aby sme boli ochotní začať na sebe pracovať, čo si vyžaduje disciplínu, ktorá v pravý čas prinesie ovocie.

Ježiš vie, že sme slabí a hriešni a že sme schopní byť aj ako jeho nasledovníci neverní. Preto nám dáva svojho Ducha, aby sme dokázali vziať svoj kríž a nasledovať ho. Ak po tom skutočne zatúžime, zažijeme v našom živote dobrodružstvo, ktoré zažili apoštoli po tom, čo na nich zostúpil Svätý Duch. Dostali silu nasledovať svojho Majstra a svedčiť o ňom po celej zemi. K tomuto nás Ježiš pozýva aj cez riadky v Božom slove, ktoré vyobrazujú situácie, kedy ho nasledovali masy ľudí, obrovské zástupy. Budme ozajstnými evanjelizátormi, ktorí budú svedčiť o Ježišovi svojím životom a svojím osobným nasledovaním Majstra.

Michal Sopko, 4. ročník

MYRONOSIČKY

Anjel pri hrobe povedal svätým ženám, ktoré prišli s voňavkami: „Vonné masti patria zosnulým, ale Kristus je nesmrteľný.“ Preto volajte: „Pán vstal z mŕtvych a daroval svetu veľké milosrdenstvo.“ (kondák Nedele myronosičiek)

V dnešný deň oslavujeme nedeľu, ktorou si pripomíname sväte ženy myronosičky a Jozefa z Arimatey spolu s Nikodémom. Najviac sú spomínaní práve v tieto dni utrpenia, keď bol Kristus zradený, zajatý, opustený a ukrižovaný. Apoštoli nestáli pod krížom, zostal tam len

Ján a Bohorodička. Ženy, ktoré posluhovali Ježišovi za jeho pozemského života, stáli obďaleč. Ako píše metropolita Anton Surožský, Ján bol apoštolom lásky, ako aj Božia Matka bola stelesnenou láskou, výrazom lásky celého sveta k Bohu a výrazom všetkej Božej lásky k človeku. Keď zlo zdanlivo porazilo Krista, keď bol zradený a ukrižovaný, keď zom-

rel, akoby bol nenávratne porazený, vtedy sa objavili Jozef a Nikodém, ktorí boli s ním – nielen vo chvíľach, keď učil, ale aj v časoch jeho zdanlivej porážky, o ktorej vtedy nemohol nikto pochybovať, ale nad ktorou víťazí ich

láska a vytrvalosť až do konca.

Práve láska bola tým, čo pohýnalo sväte ženy na čele s Bohorodičkou, aby vytrvali pri kríži. Táto láska ich ďalej pohýnala, aby šli so slzami k hrobu a vonnými masťami pomazali mŕtve telo toho, ktorý sám je život (porov. Lk 24,1).

Vonné masti a myrha, použité na telá zosnulých, boli poslednou viditeľnou službou lásky pozostalých pri rozlúčke s mŕtvymi. Zároveň mali prekryť smrteľný pach, ktorý bol v hrobách prítomný. Gregor Palamas píše, že myronosičky šli kúpiť voňavky a myrhu, pretože im vtedy ešte nebolo jasné, že samotný Kristus je vôňou života. Je ňou pre tých, ktorí pri-

chádzajú k nemu vo viere, rovnako ako je zápachom smrti pre tých, ktorí zostávajú neveriacimi až do smrti. Práve v tomto vidíme scénu, ktorú opisuje Matúš (Mt 28,1- 7), kedy vojaci, ktorí strážili hrob, strnuli od strachu a boli ako mŕtvi. Je tu viditeľná vnútorná realita týchto vojakov. Sú skutočne mŕtvi. Mŕtvi do chvíle, kým neprijmú pravdu o vzkriesení Krista. Do tejto chvíle je pre nich Kristus mŕtvy aj napriek tomu, že žije. Vôňa Pánovho tela je väčšia ako všetky parfémy a vonné masti. Jeho meno je ako myrha, ktorá je vyliatá na celý svet s jeho božskou vôňou. Anjel v kondáku dnešného sviatku povedal svätým ženám: „Vonné masti patria zosnulým, ale Kristus je nesmrteľný.“ Hneď nato dostávajú poslanie: „...volajte, Pán vstal z mŕtvych a daroval svetu milosrdenstvo...“ Sväté ženy, myronosičky, sa teraz majú stať skutočnými myronosičkami. Tými, ktoré ženie lásku ku Kristovi a v ktorých sa tak, ako v Bohorodičke, stretáva láska Boha a celého sveta. Sú poslané šíriť pravú vôňu, myrhu, ktorou je Kristus a zaplavuje ňou celý svet. Je to ľúbezná vôňa jeho vzkriesenia, ktorú majú šíriť a ponáňať do nej celý svet, zahnaný a rozkladajúci sa hrie-

chom, ktorý čaká toho, ktorý ho vzkriesi z jeho smrti.

Ako sa zamýšľa už spomínaný Anton Surožský, nemôžeme zažiť to, čo zažili myronosičky a Jozef z Arimatey s Nikodémom v tom zmysle, že nemôžeme byť fyzicky prítomní pri Ježišovom kríži, alebo ísť pomazať jeho telo, aby sme mu preukázali lásku. Môžeme sa im pripodobniť iným spôsobom. Sám Ježiš povedal: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,40).

Sme teda pozvaní konať z lásky k Bohu skutky lásky voči tým „najmenším“, ktorých je okolo nás stále dosť. To je výraz praktickej viery myronosičiek, do ktorej sme všetci pozvaní. Znamená to niešť si vzájomne bremená, zostať s „najmenšími“ do konca. Sme povolaní vstúpiť do tohto sveta bez nádeje, do sveta, ktorý sa rozkladá utrpením a šíriť ľúbeznú vôňu Kristovho vzkriesenia. Prinášať radosnú zvesť o jeho slávnom zmŕtvychvstaní a veľkom milosrdenstve všade, kam vstúpime.

Alexander Duľa, 5. ročník

Spracované podľa:

http://www.stmaryaocc.org/images/St_Mary_Bulletin_2012-04-29.pdf

SYMBOLIKA OBRADOV NEDELE PASCHY

*S*viatok Paschy, ktorý slávime, nám stavia pred zrak Krista, ktorý svojím zmŕtvychvstaním porazil smrť. Nevyvrátiteľne dokázal pravdivosť svojho učenia a ukázal nám svoju Božskú moc. Sv. Ján Zlatoústy nám hovorí: „Každý, kto je zbožný a bohabojný, nech sa osvieži a teší z tejto krásnej a skvelej slávnosti. Kto je verný služobník, nech vojde s plesaním do radosti svojho Pána. Kto sa pôstom unavil, nech teraz prijme odmenu... Všetci majte účasť na hostine viery, prijmite všetci bohatstvo dobroty. Nikto nech sa nezarmucuje nad previneniami, lebo z hrobu zažiarilo odpustenie. Nech sa nik nebojí smrti, lebo Spasiteľova smrť nás oslobodila. Zničil ju ten, ktorého zajala. On zostúpil do predpekia a peklu odňal korisť. A peklo sa zarmútilo, keď skúsilo jeho telo. Smrť, kde je tvoj osteň? Peklo, kde je tvoje víťazstvo? Kristus vstal z mŕtvych a ty si porazené. Kristus vstal z mŕtvych a padli démoni. Kristus vstal z mŕtvych a radujú sa anjeli. Kristus vstal z mŕtvych a vládne život. Kristus vstal z mŕtvych a nikto nezostal v hrobe...”

Radostnú správu o zmŕtvychvstaní začíname oslavovať Utierňou Vzkriesenia v Nedeľu Paschy. Môžeme ju nazvať veľkým oslavným hymnom Krista – Víťaza. Je plná básnických zvrátov, obrazov, príkladov a symbolov, ktorými sa nesie základný motív triumfálnej, nadzemskej a večnej radosti z porážky smrti. Bola zostavená sv. Jánom Damascenským. Ako predloha mu poslúžili paschálne homílie cirkevných otcov – sv. Gregora Bohoslovca, Gregora Nysského a Jána Zlatoústeho. Samotný Ján je aj tvorcom kánona Paschy.

Na utiereň je zvykom schádzať sa skoro ráno ešte za tmy, kedy by aj samotný chrám mal byť okrem najnutnejších svetiel ponorený v tme. Je tak preto, lebo Kristus vstal pred svitaním a chrám symbolizuje Boží hrob. Ak sa plaščenica – obraz Ježiša Krista ležiaceho v hrobe – ne-

preniesla na prestol počas nadhrobnej polnočnice, robí sa tak teraz. Následne na čele s kňazom vychádza ľud z chrámu a obchádzaho proti smeru hodinových ručičiek, čo symbolizuje to, že Kristus svojím vzkriesením koná proti prirodzenému zákonu prírody a poráža smrť. Tiež vyjadruje príchod myronosičiek k hrobu Spasiteľa, aby ho pomazali vonnými masťami. Za spevu „Vzkresenie tvoje, Kriste, Spasiteľu...“ prichádzame pred zatvorené vchodové dvere chrámu. Vtedy kňaz začína spievať „Kristus slávne vstal z mŕtvych...“ spolu s veršami – tento spev vyjadruje šírenie zvesti o zmŕtvychvstaní Pána, ktorú sa dozvedeli myronosičky, keď prišli ku hrobu. Tu začína kňaz otvárať dvere chrámu ručným krížom – je to symbol toho, že Kristus porazil smrť práve smrťou na kríži a tým nám otvoril dvere nebeského kráľovstva. Vtedy sa dvere otvárajú a my za radostného spevuvstupujeme do rozžiareného chrámu. Tento vchod do chrámu symbolizuje východ Spasiteľa z tmy hrobu v nebeskej sláve a tiež vyvedenie tých, ktorí s vierou očakávali príchod Spasiteľa, z predpekia do nebeskej slávy. Následne sa začíname spievať veľkonočný kánon a veršové stichiry Paschy, počas ktorých kňaz vychádza pred cárske dvere na ambón s evanjeliárom a krížom, ktoré si prichádzame uctiť bozkom. Utiereň sa završuje veľkým prepustením s krížom a trojitým veľkonočným pozdravom.

V tejto symbolike paschálnej utierne nachádzame veľké bohatstvo pre náš duchovný život. Niektorí by mohli namietajúť, že Pascha a jej obrady sa opakujú každý rok a ťažko hľadať stále nejaké nové podnety z jej prežívania do nášho duchovného života. Ale ako človek stále prehráva boj s rovnakými hriechmi, tak máme každoročne možnosť nanovo osláviť víťazstvo nad našimi hriechmi, ktoré nám vybojoval Spasiteľ. Nanovo povstávať skrze neho z našich previnení. Nech násradosť z víťazstva nášho Spasiteľa po všetky dni nášho života uschopňuje znova a znova volať:

„Christos voskrese!“

Michal Ondovčák, 2. ročník

POZVANÍ OHLASOVAŤ VÍŤAZSTVO

Každý z nich prišiel na sväté miesto spoznávať toho, ktorý je Život a dáva Život. Boh ich povolal do svojej školy a oni mu povedali svoje: „Áno.“ Počas šiestich rokov spoznávali seba, Božiu lásku a dávali sa jej formovať v modlitbe, rozjímaní, ale aj cez spoločný život seminaristov. Tak, ako boli pozvaní nebeským Otcom do seminára, sú pozvaní ohlasovať lásku a víťazstvo Boha nad hriechom. Teraz budú slovom, službou a živým príkladom získavať duše pre Krista na mieste, kde ich vladyka pošle. Na tejto ceste im vyprosujeme citlivé srdce a Božieho Ducha, radosť z ohlasovania a pravú vieru.

.....

Aký najsilnejší duchovný zážitok ťi utkvел v pamäti z čias formácie v kňazskom seminári?

Počas šiestich rokov formácie v seminári bolo duchovných zážitkov viacero. Z tých pamätných, na ktoré sa nezabúda ani po rokoch, to budú určite duchovné cvičenia v prvom a v šiestom ročníku, ktoré nám dával otec Jonáš (Jozef Maxim). Pretože práve to, čo na nich skrze otca Jonáša odznelo, ovplyvnilo a lámalo môj život.

Čo ťi pomohlo prekonať najťažšie chvíle formácie v kňazskom seminári?

Ťažké chvíle počas formácie musia byť a myslím, že sú pre každého potrebné. Bolo ich dosť, aj keď nie stále sa to dalo postrehnúť. Vždy mi pomáhali dve veci. Jednou bolo moje odovzdávanie všetkého Bohu, aby on konal podľa svojej vôle a druhou bolo jedinečné spoločenstvo bratov, najmä bratov z môjho ročníka, ktorí boli vždy blízko a viem, že vždy budú. Za čo im ďakujem.

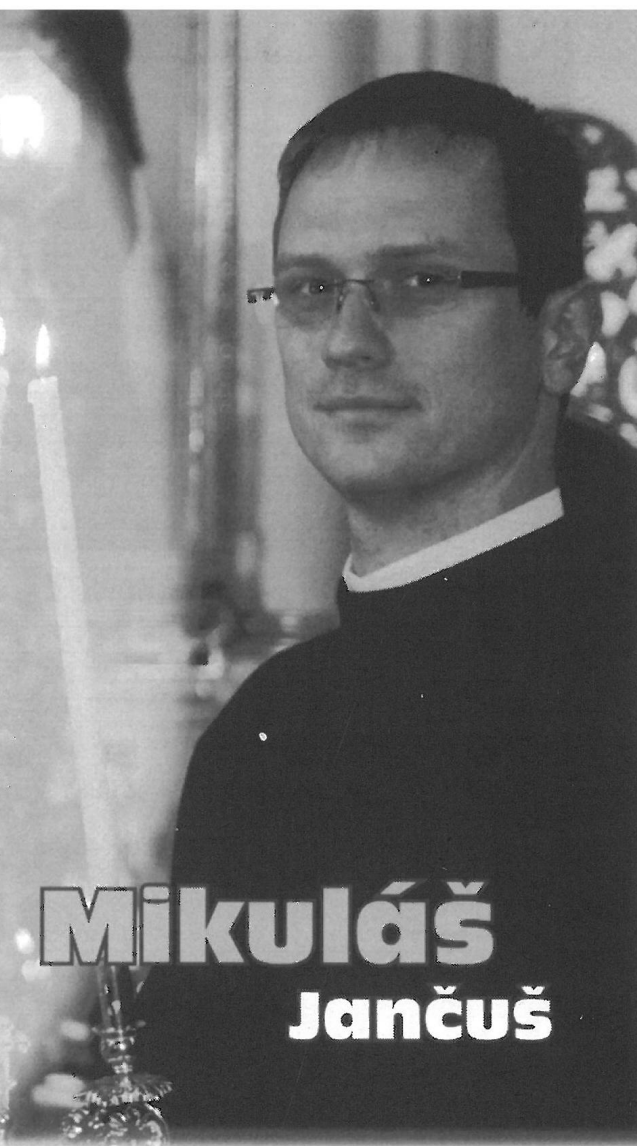
Tomáš
Leško

Akú najväčšiu zmenu vidíš na sebe po čase formácie v kňazskom seminári?

Neviem, či je to zmena v pravom slova zmysle, pretože tento proces sa ešte ani zďaleka neskončil a nie je definitívny, skôr je to stále len premena. Avšak na počiatku tejto premeny stálo jedno zistenie, že nie Cirkev potrebuje mňa, ale naopak, že ja potrebujem Cirkev. Cez toto zistenie pravdy, ktoré mi bolo sprostredkované práve v seminári, sa snažím lámať svoju pýchu.

Aká vlastnosť je pre teba prioritou do kňazstva a prečo?

To, čo dnešný svet potrebuje ako soľ, sú všetky dobré vlastnosti a skutky každého z nás. Ale ak by som mal vybrať len jedinú a postaviť ju na prvé miesto vo svojej kňazskej službe, istotne by to bola láska, ktorou je Boh a od ktorého láska pochádza. Prečo? Lebo len láska dokáže premôcť naše sebecké zmýšľanie.

**Mikuláš
Jančuš**

Ako sa zmenil tvoj pohľad na kňazstvo?

Myslím, že nijako zvláštne. Keď som vstúpil do seminára, nerozumel som, prečo Boh povoláva práve mňa. Úloha kňaza bola nad moje schopnosti a sily. Vôbec som si nevedel predstaviť, že sa ním naozaj raz stanem. Jediné, čo som mohol robiť, je neustále načúvať Kristovmu hlasu. A ja som jednoducho za ním kráčať. Vtedy bolo moje povolanie pre mňa tajomstvom a je ním stále.

Ktorý svätý je pre teba vzorom do kňazstva a prečo?

Je to prepodobný Makarios Egyptský. On síce nebol kňazom žijúcim v manželstve. Bol mníchom. Obdivujem ho pre jeho veľkú pokoru a trpezlivosť. Myslím, že kňaz musí byť v prvom rade pokorným služobníkom presne takým túžim byť aj ja.

**Michal
Galmus**

Akú najväčšiu zmenu vidíš na sebe po čase formácie v kňazskom seminári?

Dovolil by som si na otázku odpovedať skôr kvalitatívne ako kvantitatívne. Kresťan sa celý svoj život usiluje o zmenu kvality života. Dôveruje ani nie tak vo vlastné sily, ale v Božiu pomoc – Božiu milosť. To ona nás mení tak, ako my nedokážeme. Preto najväčšiu zmenu vidím v uvedomení si spolupráce s Božou milosťou, a preto „Z Božej milosti som tým, čím som.“ (1 Kor 15, 10)

Čo by si chcel odkázať tým, ktorí cítia povolanie do kňazstva?

Kňazské povolanie je v prvom rade odpoveďou na volanie Krista. Na Kristovo volanie galilejskí rybári zanechali siete, mýtnik Matúš opustil mýtnicu. Vo všetkých prípadoch to bola odpoveď, ktorá v sebe niesla radikálnu zmenu života. Zanechaním pôvodného remesla sa človek odovzdá do rúk toho, ktorý ho volá.

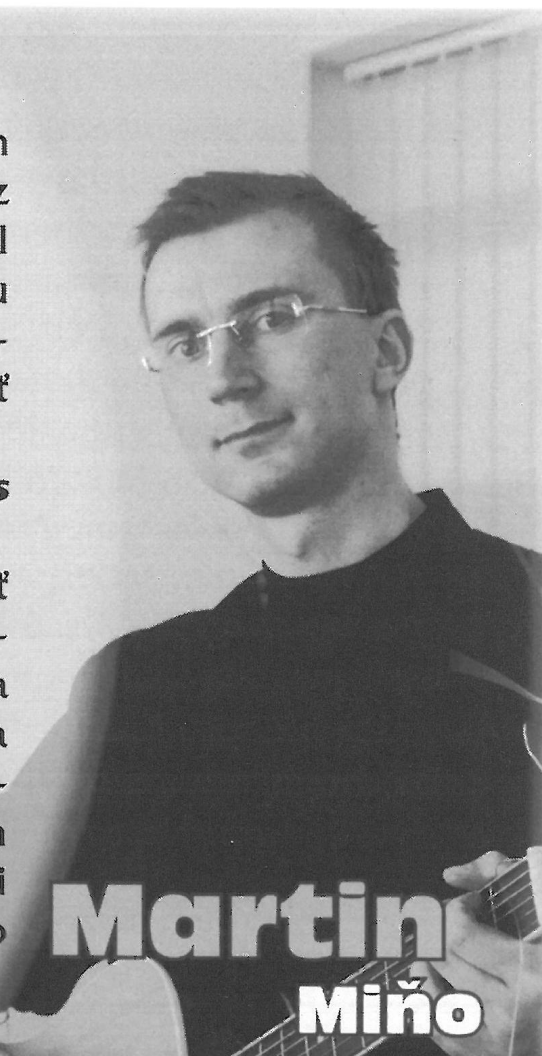
**Peter
Jambor**

Ako sa zmenil tvoj pohľad na kňazstvo?

Pred vstupom do seminára som vnímal kňazstvo len z diaľky. Počas seminárnej formácie som sa k nemu cez jednotlivé nižšie stupne svätení postupne približoval a odhaľoval jeho krásu. Napokon som si vďaka štúdiu teológie a liturgických textov uvedomil, že kňaz je pontifex, teda staviteľ mostov a jeho úlohou je zjednocovať Boha s ľuďmi a ľudí medzi sebou navzájom.

Čo ti pomohlo prekonať najťažšie chvíle počas formácie v kňazskom seminári?

Hovorí sa, že podelená radosť je dvojnásobná radosť a podelená bolesť sa stáva polovičnou bolesťou. Väčšina problémov a ťažkostí, ktoré som zažil, prichádzala z vonku, preto som sa ich snažil aj posieľať von zo seba a nedržať to vo vnútri. Veľmi mi pomohla osobná modlitba a adorácia, spoločenstvo bratov, s ktorými som zdieľal svoje problémy, kňazi, ktorí ma povzbudzovali svojím príkladom a laici, ktorí ma svedectvom svojho života usvedčovali z mojich hriechov a slabostí.

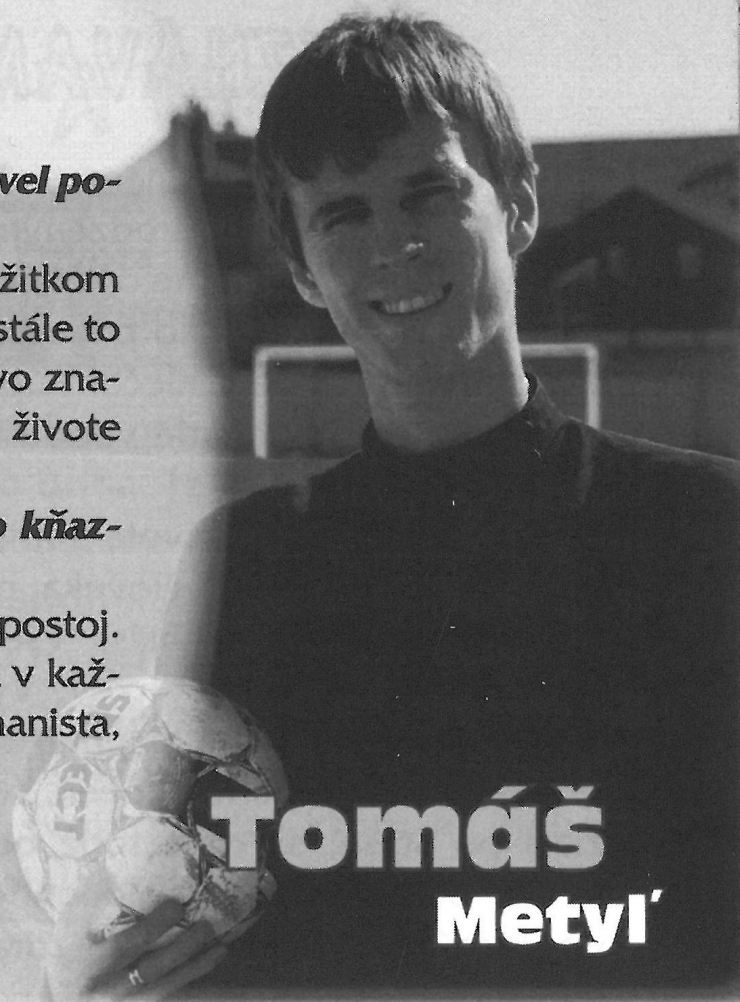
**Martin
Miňo**

Aký najsilnejší duchovný zážitok ťi utkvел počas formácie v kňazskom seminári?

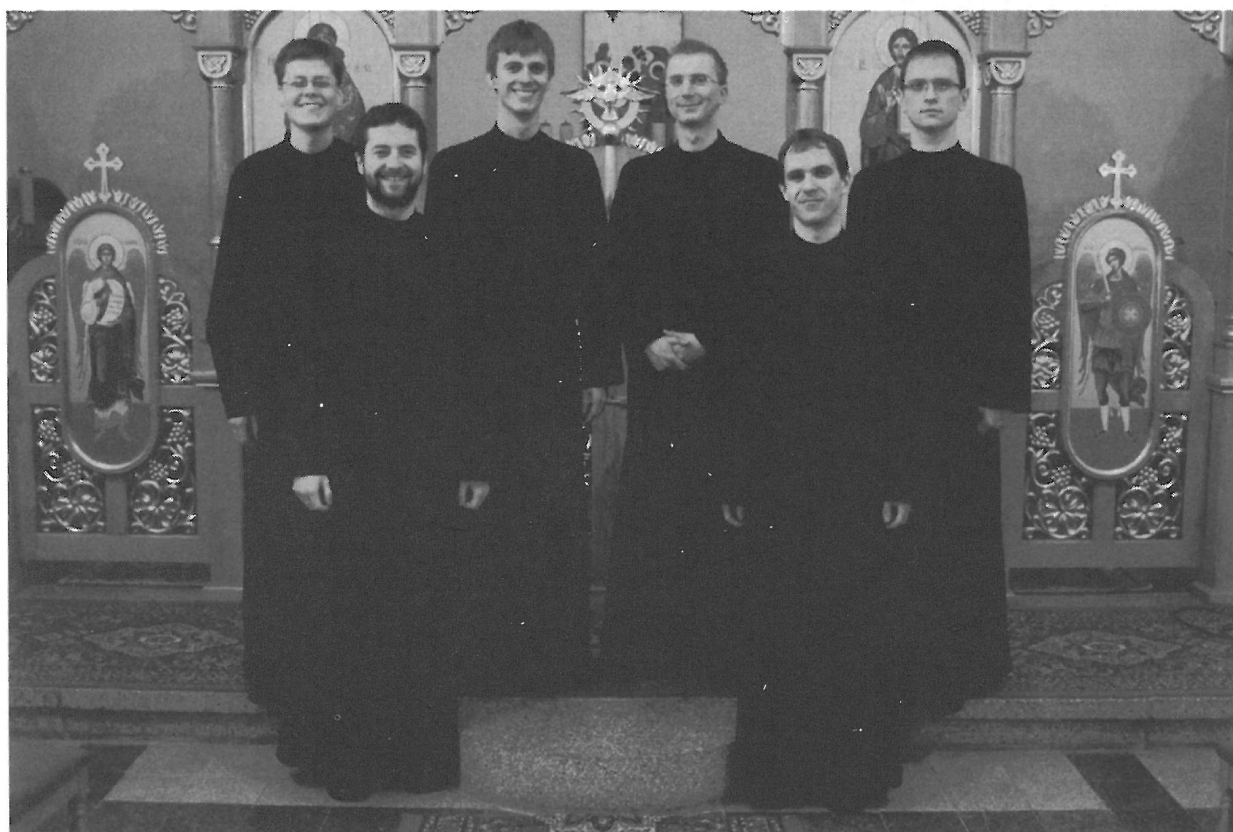
Mojím najväčším duchovným zážitkom v seminári nebola nejaká udalosť. Bolo a stále to je spoločenstvo bratov. Toto spoločenstvo znamená veľmi veľa v mojom duchovnom živote a lepšie, ako sto krát hovoriť, je raz zažiť.

Aká vlastnosť je pre teba prioritou do kňazstva a prečo?

Možno to nie je ani tak vlastnosť ako postoj. Je to ostať „človekom“. V každej chvíli a v každej situácii. Samozrejme, nie nejaký humanista, ale človek, ktorý uveril a verí Kristovi.

**Tomáš
Metyl'**

VYZNÁVAM JEDEN KRST

*S*lovo krst sa nám stalo celkom prirodzeným. Takmer denne počujeme o krstoch albumov alebo kníh. No pôvodný význam krstu tkvie v niečom úplne inom, ako je poliatie vodou či šampanským.

Krst je bránou do života s Kristom. Je to odpoveď človeka na lásku Boha, ktorá sa hlása všetkým ľuďom cez jeho Cirkev. Význam gréckeho slova baptizo sa prekladá ako ponoriť. Človek, túžiaci po šťastí, sa chce totiž odvrátiť od všetkých polobohov, do ktorých vkladal nádej: zdravie, moc, úspech, krása... Všetko je tak pominuteľné, že ani jedno z toho nemá schopnosť urobiť ho šťastným. Symbolom tohto zanechania je práve ponorenie krstenca vo vode, kedy potápa vo vodách všetky nádeje dovtedajšieho života. Po ponorení nasleduje znova vynorenie. Keďže človek bez vzduchu nemôže žiť, novopokrstený začína život s Kristom presne tak, ako začal svoj život prirodzený. Vystupuje z vody – vtedy z lona matky, teraz z krstnej vody – a prvý raz sa nadýcha. Zanechanie starých spôsobov a prijatie novej identity kresťana prináša človeku odpustenie všetkých hriechov, ktoré do krstu spáchal. Je to prvý veľký prejav

milosrdného Boha, ktorý daruje svojmu novému synovi či dcére svoju milosť a dokonale očisťuje neprávosti. Krst teda očisťuje od všetkých hriechov – dedičného i osobných.

Milosť, ktorú sme prijali krsťtom, môžeme stratiť len vlastným rozhodnutím – hriechom. No Boh ako láskavý Otec nechce, aby sme žili bez neho. Preto daroval ľuďom aj ďalšie sviatosti – najmä sviatosť pokánia a eucharistie, ktoré máme často prijímať. Sviatosť pokánia obnovuje krstnú milosť. Eucharistia napomáha dokonalejšiemu rastu (najmä modlitba a eucharistia privádzajú k väčšej citlivosti na hriech) a k plnosti poznania Krista. Preto by sme v tomto čase Paschy, ktoré sa vyznačuje vysluhovaním krstu, mali intenzívnejšie modliť za novopokrstených i za svoje kresťanské povolanie. Hlavne však nezabúdať na svoju hodnotu v Božích očiach, lebo od krstu sme jeho milovanými deťmi.

A prečo je krst len jeden? Ani v prirodzenom živote sa nedá dvakrát narodiť. Rovnako ani zmena, ktorá sa deje pri krste – z pohana na kresťana – je neopakovateľná. Do duše vtláča nezmazateľný znak Božieho synovstva, ktorý je z Božej strany neodvolateľný.

Pavol Burda, 5. ročník

ČO JA, SLABÝ A ÚBOHÝ?

*U*ž od detstva je človek vystavený boju. Malé dieťa bojuje so súrodencami o svoje hračky, neskôr o dobré známky, srdce krásnej slečny, titul v škole, zdravie, prácu a zabezpečenie. Vo Veľkom pôste sme mohli spoznať svoje slabosti a vidieť mnohé pády. Možno sme zistili, že sme veľmi slabí na to, aby sme natrvalo zmenili spôsob svojho života. Boh nás pozýva ako

dávnych Izraelitov na cestu z Egypta - miesta nášho hriechu a klaňania sa iným bohom. Kto sú tí bohovia? Sú to všetky veci, ktoré zameníme za živého Boha. Je to všetko, do čoho vkladáme svoju životnú nádej a spoliehame sa na to. Možno sú to peniaze, práca, televízia, uponáhľaný život...

Boh vzhliadol na ťažkosti svojho ľudu, ktorý na neho volal a tak ho vyvádza do za-

sľúbenej zeme. Keď na tejto ceste táborili pri mori, videli za sebou prichádzať množstvo faraónových vozov a záprahov s vojskom. Zrazu nemali kam újsť. Z jednej strany Egypťania, z druhej strany more. Mysleli si, že toto je miesto ich smrti. Toto je situácia, ktorú v kresťanskom živote určite zažiješ aj ty. Je to pocit beznádeje, stiesnenosti, kedy ťa niečo veľmi obmedzuje a ohrozuje. Za chrbtom už vnímaš pach smrti. Možno sa cítiš v školskom kolektíve neprijatý, tvoj manžel má problém s alkoholom, manželka je chorobne žiarlivá, v práci zažívaš ohováranie kolegov a vo vlastnej rodine cítiš závisť najbližších. Môže to byť však aj choroba, strata zamestnania alebo rozpad rodiny. Všetky tieto problémy sa podobajú útlaku Egypťanov, ktorí chcú ukončiť tvoju cestu života.

Na tejto ceste kráča blízko teba Ježiš - druhý Mojžiš. Ani jeho život neskončil na mieste smrti - na kríži, ale pokračoval ďalej. On chce uskutočniť v tvojom živote to, čo povedal Mojžiš Židom: „*Pán bude*

za vás bojovať, vy sa budete len diviť“ (Ex 14, 14).

Drahý brat a drahá sestra. Boh sa dnes chce dotknúť tvojej situácie mocou jeho vzkriesenia tak, ako sa dotkol Červeného mora, aby Židia mohli prejsť zo smrti do života. Tento prechod ti dnes ponúka Víťaz nad smrťou. Stačí uveriť, že za teba bude bojovať Tvorca sveta, ktorý je najmocnejší. Toto si vyžaduje aj našu aktivitu. „*Čo voláš ku mne? Rozkáž Izraelitom, aby sa pohli!*“ (Ex 14, 15). Boh chce, aby sme sa pohli. Čo to znamená? Volá nás k tomu, aby sme vyšli z beznádeje do nádeje v Božiu moc, aby sme do bezradných situácií pozývali Boha a prestali konať na vlastnú päsť. Volá nás do modlitby a meditácie nad jeho mocnými skutkami. Boh je veľmi reálny aj v dnešnej dobe a chce ti to dokázať, len mu daj šancu. Otvor sa mu už v tejto chvíli a volaj na neho: „Pane, pozývam ťa do mojich kríz, problémov, miest smrti, aby som v nich zažíval moc tvojho vzkriesenia.“

Matúš Verba, 5. ročník

VŠTĚCH PŮVZBUŮ

Cez zdobené okno hlavnej cisárskej siene Konštantínopola presvitale slnko. Konštantín – profesor a vážený učenec – prišiel v stanovenom čase, úctivo sa poklonil a bez slova stál pred trónom vládcu.

Úctu si Konštantín získal pre svoju múdrosť a šikovnosť. Pred časom sa vrátil z misie v kraji Chazarov. Tento národ pomohol Byzancii odraziť útok Rusov na Carihrad. Michal III. s veľkou vďakou vyslal poslov na čele s Konštantínom novým spojencom. Chazari s vladárom (chánom) žili v židovstve. Konštantín sa naučil reč i písmo Židov, aby sa na svoju cestu dôkladne pripravil. Po tom, ako došiel sprievod do paláca chána, pýtali sa Konštantína na jeho postavenie, aby mu udelili patričné miesto pri stole. Konštantín odvetil, že je len Adamovým synom. Toto slovo tak udivilo chána, že mu dal najčestnejšie miesto hneď po svojej pravici. Sám chán pri pohľade na pokoru učenca s radosťou i záujmom počúval slová novej náuky. Rozhovory a dohady o jednom Bohu v Trojici sa predlžovali každým dňom. Chán nakoniec dovolil, aby sa kresťanské učenie v jeho zemi slobod-

ne šírilo. Konštantín doniesol do Carihradu posolstvo o priateľstve Chazarov a Grékov a po misii zaujal miesto profesora.

Michal III. hľadel na svojho Filozofa. Chystal sa poslať ho na misiu do zeme, ktorú na tomto dvore pokladali za polo pohan-skú. Knieža Veľkej Moravy Rastislav I. žiadal od Michala učencov, a pokiaľ možno i biskupa, ktorý by naučil ľud slovám a pravde Kristovej. Vladár Michal vedel, že matka tohto muža, pochádza z horného kraja. Mudrci, čo študovali v cisárovom dome staré knihy, mu zvestovali: „*Vládca, v zemi Moravy hovorí sa tak, ako v Solúne.*“ Vtedy Michal prijal Božie vnuknutie poslať tam Konštantína aj s Metodom. Cisár sa postavil. Nerobil to často, len vo veciach najväčšej dôležitosti. „*Konštantín, vždy si verne poslúchal moje slová. O tvojej múdrosti i šikovnosti sme sa presvedčili všetci v tomto meste i celom cisárstve. Chýr o tvojom pôsobení u Chazarov predišiel tvoj návrat. Hľa, teraz potrebuje Všemohúci Boh ešte väčšiu námahu ako tie predošlé...*“ Jeden zo sluhov, ktorí strážili trón, rozvinul zvitok čítal: „*Náš ľud pohanstvo odvrhol a drží sa*

zákona kresťanského, no nemáme učiteľa, ktorý by nám v našom jazyku objasnil pravú kresťanskú vieru. Pošli nám vladár, biskupa a učiteľa, ktorý by toto učinil. Veď od Tvojho trónu vždy dobré ustanovenia vychádzajú.“ V sále zavládlo ticho. Konštantín zdvihol zrak a zahľadel sa na cisára. Tušil, že je to posolstvo

tolľkou múdrosťou, že sa pre nich môžeš stať dobrým učiteľom.“ Konštantín sa však pochybovavo spýtal: „Nech mi odpustí vaša vznešenosť, ale azda možno na vode písmo písať? Veď ako môžem učiť národ slovám Spasiteľa bez toho, aby som im Sväté písmo daroval?“ Michal si zasadol a odvetil: „Na to ťa tam,

od Rastislava. V uliciach Carihradu i v škole pri chráme sa o tejto žiadosti hovorilo. Michal potvrdil Konštantínovu domnienku: „Posolstvo od Rastislava. Zvážil som, koho na túto misiu vyslať. Bude neľahká. Veď – ako sme sa dozvedeli – tento národ nemá ani písmená. Teba Boh obdaril

synu, posielame. Ty máš dar Boží, ktorý sa široko chváli sám. Hľa, dávam ti dary – a zober aj svojho brata Metoda.“ Konštantín zapochyboval. V akom písme by som mal darovať Slovanom sväté knihy? A nestanem sa pred očami všetkých bludárom, keď mám Božiu náuku i cirkevné služby vytrhnúť z troch starých jazy-

kov? Zdvihol oči k trónu svojho vladára. Podľa zvyku bolo nad jeho hlavou vyryté jeho meno. Pozeral na písmená, ktorým sa vyučil už ako chlapec. Dalo by sa z nich zostaviť také písmo, aby ním dobre odovzdal náuku Boha? Podaktorí z nich žili i v tejto ríši, no nepúšťali sa svojich obyčajov. Ak im dám písmo, podobné gréckemu, môže si to ich vládca vysvetliť ako snahu o ich podrobenie. O to viac, že nimi príjmu aj vieru. „Vladyka, daruj mi viac času. Utiahnem sa do modlitby. Veď Boh, ktorý dáva prosiacemu múdrosť, mi azda dovolí rozvážne pristúpiť k tejto veci.“ Cisár prepustil Filozofa. Ten zobral svojho brata Metoda a utiahli sa do chrámu. Modlitbou a čítaním slov Písma, ktoré mali zveriť Slovanom, sa pripravovali na misiu.

Po niekoľkých dňoch predstúpili pred vladára. V ruke držali zvitok a nesmelo ho vložili do ruky vladyku. Ten si ho pozorne prezrel. Písmo sa podobalo na grécke, no líšilo sa od neho. Oboch bratov prepustil, aby sa poradil s dvoranmi. Kým si ich zas predvolal, bratia začali novú prácu. Do nového písma začali prepisovať Zákonník pre ľudí, no najmä počiatok Evanjelia podľa Jána. Keďže chceli

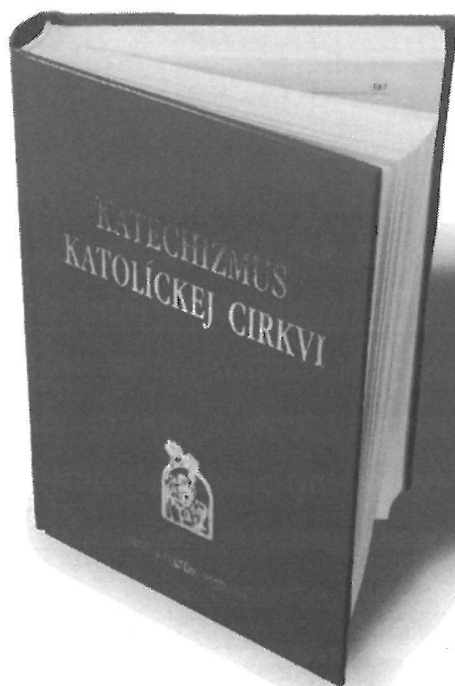
pracovať i na liturgických knihách, aby spolu s vierou darovali Slovanom i bohoslužbu, prijali medzi seba aj iných učencov. Tí novým písmom zapisovali slová, ktoré im Konštantín diktoval. Michal sa potešil ich práci a keďže celý dvor súhlasil so zostaveným písmom, vyslal ich na misiu: „*Všetkých povzbud', aby nastúpili na cestu spásy, nezanedbávaj ani najmenšieho z nich. Usiluj sa, aby si prijal odmenu za túto námahu a za duše, ktoré týmto privedieš k Bohu.*“ Bola jar roku 863, keď sa bratia s novým písmom vybrali do zeme našich predkov.

Prijatie misionárov na Morave bolo veľkolepé. Ich misia znamenala pre našich predkov – a pre nás – zmenu, ktorá navždy vošla do histórie. Písmo, základ kultúry, prijali naši predkovia s veľkou radosťou. Ešte vznešenejší pôvod našej reči a písma mu dodal i obsah, ktorý nové písmená prinášali – prvé slovo jazyka bolo Božím slovom. Len čo sa solúnski bratia usadili, spolu s pomocníkmi začali usilovne pracovať: siali semeno Božieho slova. Naša viera je dôkazom, že ich misia nebola márna.

Pavol Burda, 5. ročník

AKO SA ZMŔTVYCHVSTANÍM ZMENIL SVET?

Veľká noc. Slávnosť, ktorá je vnímaná ako vrchol liturgického roku. Aká je však moja skúsenosť s týmto sviatkom a čo znamená konkrétne pre mňa? Každý človek prežíva tento moment svojším spôsobom. Pre niekoho je možno opätovným nájdením nebeského Otca alebo stretnutím s Kristom, osobou, ktorú sme akosi

v závale každodenných povinností odsunuli do úzadia. Pre niekoho je to možno čas, kedy musí pristúpiť ku svätej spovedi, pre niekoho je možno tradičným obdobím v roku, bez ktorého si nedokáže predstaviť príchod jari.

Preto sa teraz nechajme viesť učením Magistéria Cirkvi na čele s pápežom, ktoré je zhrnuté v diele Katechizmus Katolíckej cirkvi (ďalej

v texte KKC). Na úvod otvorme svoje srdcia a skúsme vnímať slovo už emeritného pápeža Benedikta XVI.: „Udalosť Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania je srdcom kresťanstva, je to stredobod našej viery, mocný pohon našej istoty. Je to silný vietor, ktorý odoženie akýkoľvek strach a neistotu, akúkoľvek pochybnosť a ľudskú vypočítavosť.“

Samotné Kristovo zmŕtvychvstanie je splnením prisľúbení, ktoré sa tiahnu skrze celý Starý zákon a je zároveň splnením prisľúbení samotného Ježiša, ktoré dal počas svojho pozemského života (KKC 652). Kristus ním potvrdzuje pravdu o svojom božstve, je zavŕšením veľkého tajomstva vtelenia Božieho Syna podľa večného Božieho plánu (KKC 653). Tento Boží plán spásy skrze usmrtenie spravodlivého Služobníka bol vopred zvestovaný v Písme ako tajomstvo všeobecného vykúpenia. Na osobe Ježiša sa tak spĺňa proroctvo o trpiacom Služobníkovi a sám Kristus podal vysvetlenie Písem po svojom zmŕtvychvstání, najprv emauzským učeníkom a potom aj samotným apoštolom (KKC 601).

Svojou smrťou nás Kristus oslobodzuje od hriechu a svojím zmŕtvychvstáním nám otvára prístup k novému životu. A tak spolu s Kristom, ktorý vstal z mŕtvych, je aj nám umožnené, aby sme žili novým

životom (KKC 654). On sám je počiatkom a zdrojom nášho budúceho vzkriesenia, v ňom môžeme zakúšať silu budúceho veku. Vzkriesený Kristus žije v našich srdciach a unáša náš život do lona Božieho života. Zbavuje nás egoizmu, prílišnej samolúbosti či vlastnej zvrchovanosti a svojou láskou obmäkčuje naše kamenné srdcia, aby sme už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych (KKC 655).

Brat a sestra, v tejto chvíli ťa pozývam, aby si vykročil na cestu života, aby si neostával v tieni smrti. Je potrebné hľadať a vidieť zmenu už vo svojom vnútri. Ak somja, obyčajný človek, počul veľkonočné posolstvo, už nemôžem blúdiť po tomto svete s tragickým výrazom na tvári a byť ľudskou bytosťou bez radosti, človekom, ktorý nemá nádej. Ak som spoznal tajomstvo Veľkej noci, už nemôžem pochybovať. Ježišovo zmŕtvychvstanie je vrcholná pravda našej viery v Krista (KKC 638). Utekaj aj ty k hrobu, aby si uveril a nanovo miloval z celého srdca. Pros Pána, aby aj do tvojho srdca vliadol opravdivú lásku, živú vieru a nezlomnú nádej. Utekaj mu oproti, avšak neostávaj len pri zapečatenom hrobe. Nie. Tentoraz sa stretni so živým Kristom.

Preto, ak si v tejto chvíli opäť položíme otázku z nadpisu, ako sa zmenil svet po zmŕtvychvstaní, odpoveď je po týchto riadkoch zrejmejšia a veľmi jednoduchá. Od chvíle, čo Ježiš zomrel za nás na kríži a vstal z mŕtvych, sa už smrťou nič nekončí, vrátila sa na svet radosť a nádej. On je pôvodcom nášho vzkriesenia, a to už teraz ospravedlnením našej duše a neskôr aj oživením nášho tela. (KKC 658) A tak, keď smrť nad ním už nepanuje, nemá moc ani nad nami, pokiaľ patríme Ježišovi.

Luboš Pavlišinovič, 4. ročník

Katechizmus Katolíckej cirkvi (skratkou KKC) verne a organicky podáva učenie Svätého písma a živej Tradície v Cirkvi, autentického Učiteľského úradu, ako aj duchovného dedičstva otcov, učiteľov, svätcov a svätíc Cirkvi, aby umožnil lepšie poznať kresťanské tajomstvá a oživiť vieru Božieho ľudu. Text sa člení na štyri hlavné časti: Vyznanie viery, Slávenie kresťanského tajomstva, Život v Kristovi a Kresťanská modlitba. Spolu so Svätým písmom je Katechizmus hlavným zdrojom posily do duchovného života pre každého kresťana, preto by s určitosťou nemal chýbať ani vo vašej domácnosti.

OKNÁ DO NEBA

Vstupujem do našej seminárnej Kaplnky najsvätejšej Trojice a ostávam stáť v nemom úžase. Prečo? Naše staré okná nahradili nové, ale aké?! Žiadne obyčajné číre sklo, ale vitráže s ikonami blahoslavených biskupov Pavla Petra Gojdiča, Vasiľa Hopka, Teodora Romžu, blahoslaveného Metoda Dominika Trčku a presvätej Bohorodičky (*fotografia na zadnej strane obálky*). Tu mi na um prichádza tropár, ktorý sa modlíme v pôste na konci modlitby utierne: „Stojíme v chráme tvojej slávy a myslíme si, že stojíme v nebesiach...”

Týmito slovami môžem najlepšie opísať nádheru týchto svätých obrazov, ktoré ich autor vytvoril na skle. Tento spôsob šírenia viery a evanjelia skrze maľby používala Cirkev od počiatku, ale až pri pohľade na tieto vitráže si uvedomujem prečo. Uvedomujem si, že je jedno, či niekto má vzdelanie alebo nie, je jedno, či sa vyznám v umení a maľbách. Dokonca nepotrebujem vedieť ani čítať, aby som pochopil, čo je mi na ikone ponúkané k pochopeniu. Tento svätý obraz nepatrí do múzea alebo galérie, aby ho posu-

dzovali umelci. Nie je na ňom najdôležitejšia umelecká stránka ani to aký starobyľný vlastne je. Patrí očiам veriacich ľudí, pre ich povzbudenie, upevnenie a prehĺbenie viery. Možno si povieš: „Či je správne uctievať a klaňať sa podobizniám nejakých ľudí?” Ak chceme nájsť odpoveď, nemusíme chodiť ďaleko, stačí sa vrátiť na začiatok pôstu. Prvá pôstna nedeľa má v našej byzantskej tradícii názov Nedeľa o úcte svätých ikon a pri modlitbe večierne spievame: „S úctou sa pokloňme posvätným obrazom, ktoré sú namaľované na stenách, na doskách i na posvätných nádobách, a odhodme zlovestnú vieru bludárov. Lebo svätý Bazil hovorí, že úcta k obrazu patrí zobrazenému.”

O ikonách sa hovorí, že pohľad na nich je akoby pohľadom cez okno do neba. Ak sa ja pozerám na tieto vitráže, vidím osoby, ktoré sa modlia spolu so mnou, spolu s celou Cirkvou. Vidím piliere a hrdinov našej Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku. Vidím vzory a príklady svätosti, ktorá je cieľom pre mňa a teba.

Peter Šturák, 4. ročník

POKLONA

Tvojmu Krížu klaniam sa, Vládca!

Striebro a zlatom ozdobím,
striebróm hriechu zapredávam.
Bozkom ho ctím,
bozkom ho zrádzam.

Tvojmu Krížu klaniam sa, Vládca!

Raz hladím, raz bičujem.
Zdobím kvetom, inokedy trňom.
Dnes sa klaniam, zajtra oplúvam.

Tvojmu Krížu klaniam sa, Vládca!

Za chlieb, klinec do dlane vraciam,
za lásku, kopijou nenávisť bodám.

Tvojmu Krížu klaniam sa, Vládca!

Prerazené srdce vylieva lásku,
rozopäté ruky ma vítajú chlebom.
Trň sa mení na ružu,
noc na jasný deň.

...a tvoje vzkriesenie oslavujem!

Peter Lazorík, 4. ročník

ZÁBAVNÍK

Pokúste sa priradiť nasledujúce výroky k osobám zo Svätého písma, ktorým boli adresované. (Výroky sú poprehadzované.)

apoštoli

Lazár

Zachej

stotník

Peter

Panna Mária

Mária Magdaléna

slepci

mladík

Pod' za mnou!

Prídem a uzdravím ho!

Čo mňa a teba do toho, žena?

Žena, nik ťa neodsúdil?

Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich.

Hovorím ti, pod' von!

Pod' dolu. Dnes prišla spása do tvojho domu.

Chod', predaj čo máš, rozdaj chudobným.

Čo chcete, aby som vám urobil?

.....

Skúste to prečítať:

7470 5PR4V4 V4M UK4Z3, 4K3 N3UV3R173LN3 V3C1 D0K4Z3 N454 MY53L!

83Z V13RY J3 7071Ž N3M0ŽN3 P4Č17 54 80HU. L380 K70 PR1CH4DZ4 K 80HU, MU51 V3R17, Ž3 J3 4 Ž3 0DM13Ň4 7ÝCH, Č0 HO HĹ4D4JÚ.

(Hebr 11, 6)

.....

K pustovníkovi prišiel mladý muž a pýta sa, čo má robiť, aby sa stal veľkým mudrcom. „Musíš sa zrieknuť všetkých potešení, okrem učenia. Musíš si zvykať na hlad, chlad, chudobu. A tak až do štyridsiatky.“

„No a potom?“

„A potom si zvykneš.“

„Milanko,“ hovorí slečna Vierka svojmu milému, „až sa vezmeme, budem s tebou znášať všetky tvoje starosti.“

„Ale ja nemám žiadne starosti...“

„Hovorím predsa: až sa vezmeme, drahý!“

Pred písomkou: „Dúfam, že nikoho neuvidím opisovať.“ Z prostredného radu sa ozve: „Tiež dúfame.“

Osemsmerovka:

G	K	A	L	H	I	T	T	E	V	K	O	R	U	Ž	A	H
L'	E	B	R	Z	A	Á	D	Í	M	A	O	Á	A	Ž	Y	R
T	P	O	R	Á	G	R	N	A	B	M	A	L	P	D	Z	V
S	M	A	G	A	R	O	D	CH	L	E	M	I	I	E	C	R
I	E	D	O	R	T	A	U	I	R	N	L	H	F	B	R	A
L	I	E	K	L'	A	I	F	O	P	Á	T	E	A	O	A	M
D	CH	D	U	L	B	F	S	Á	T	R	M	E	T	Á	N	C
S	B	L	L	B	O	O	I	L	A	T	S	E	C	R	E	H
K	Á	Z	I	A	O	R	L	A	A	N	I	L	H	N	I	K
A	O	E	A	E	Ž	L	E	E	O	V	A	V	T	A	Ž	A
L	D	L	R	Z	B	B	E	T	J	S	A	R	E	I	V	B
A	E	E	E	A	A	D	A	S	O	N	U	E	N	O	CH	Á
A	V	R	B	U	S	T	A	R	Ť	M	A	D	V	E	N	T

Legenda: ADAM, ADVENT, AGÁT, ANJEL, BELETRIA, BIEDA, BLUD, BOLEŠŤ, BRATISLAVA, BUSTA, CENTRUM, CESTA, CMAR, DLAŽBA, EFEZ, ENOCH, ETÁN, EZAU, FARÁR, FILM, GEOGRAFIA, HLINA, HROM, CHLIEB, CHRÁM, IHLA, IZÁK, IZRAEL, KABÁT, KAMENÁR, KOLIBA, KVET, LIEK, LIST, LORETO, ODEV, OKULIARE, OPÁT, OSADA, OSUD, PILÁT, RADCA, ROSA, RUŽA, RYŽA, SKALA, VIERA, VIETOR, VÍNO, VRED, ZELER, ŽALM, ŽATVA.

Tajničku osemsmerovky tvorí 23 nevyškrtaných písmen.

.....

Ide misionár po púšti a zrazu sa pred ním zjaví lev. Misionár sa začne modliť: „Pane Bože, daj tomu levovi kresťanské city.“ A ten lev sa postaví na zadné, zopne ruky a hovorí: „Pane, ďakujem ti za jedlo, ktoré teraz príjmem.“

Vedec sa rozpráva s Bohom: „Bože, už nie si potrebný. Veda postúpila tak ďaleko, že už aj my vedci vieme urobiť človeka z hliny.“ „Tak sa predved.“ hovorí Boh. Vedec začne naberať zo zeme hlinu a Boh mu na to: „Počkaj, počkaj, ber láskavo zo svojho materiálu!“

V TOMTO ZNAMENÍ ZVÍTAZÍŠ

Christos voskrese!

Kamaráti moji milí, určite viete, čo znamená tento pozdrav. Áno, Ježiš Kristus vstal z mŕtvych! Premohol tú najmocnejšiu silu na zemi, ktorej sa žiadny človek nemohol vyhnúť – smrť. Iste, aj my raz zomrieme. Ale ak s Ježišom ostaneme dobrými priateľmi, môžeme sa tešiť na nebo.

Rozmýšľate, ako sa mu podarilo premôcť smrť? Možno ste už počuli v chráme spievať: „Svojim krížom smrť si premohol...“ Zbraňou, ktorou premohol smrť, bol **jeho kríž**.

Pred Veľkou nocou sme prežívali čas pôstu, keď sme často pozerali na kríž a rozmýšľali o ňom. Lebo okrem toho, že kríž je zbraňou, je aj cestou, ktorá vedie do neba k nášmu Priateľovi. Sám hovorí: „Kto chce ísť za mnou, nech vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ Čo to pre nás, miništrantov, Ježišových priateľov, ktorí ho chcú nasledovať, znamená?

Po prvé, kríž sa musí stať našou **cestou**. Ako? Tak, že sa budeme snažiť dobre a s radosťou plniť Božiu vôľu. Budeme chodiť do chrámu miništrovať, aby sme sa stretli s Ježišom, budeme robiť radosť rodičom, nebudeme odvrávať, ale s radosťou a ochotou spravíme, o čo nás poprosia. V škole sa budeme usilovne učiť a budeme sa kamarátiť aj s tými, čo sa nám nepáčia. Každú ťažkosť prijmem s úsmevom na tvári a obetujeme ju za niekoho, kto to bude potrebovať.

A po druhé, kríž sa musí stať našou **zbraňou**. Keď nás niekto z niečoho krivo obviní alebo nás nepekne nazve, bude sa z nás vysmievať alebo hovoriť nám, že na to nemáme, že to nedokážeme, všetky tieto slová premôžeme krížom. Nebudeme sa hnevať, ani sa odplácať zlým, či tiež škaredo hovoriť na iných. Budeme milovať, lebo kríž je zbraňou lásky.

Toto nás svojím krížom učí náš Priateľ! Stačí sa pozrieť na jeho život, ako sa z neho vysmievali, odsúdili ho, hoci robil dobre, pľuli na neho, kričali, že klamal, opustili ho apoštoli, diabol mu hovoril, že to nedokáže a nakoniec ho zabili. No vstal z mŕtvych!

Kto by nechcel mať takého priateľa? Ak sa rozhodneme pre kríž, on určite bude pri nás a nikdy nás neopustí. S ním zvíťazíme nad všetkým aj my!

Janko Fedorišin, 4. ročník

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ bol zriadený v roku 2001 prešovským sídelným biskupom. Jeho účelom je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkoľvek finančným darom.

Číslo účtu : 4008089095 / 7500

IBAN: SK187500 0000 0040 0808 9095

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

tel.: +421 051/75 673 80

fax: +421 051/75 673 77

e-mail: urvinitka@unipo.sk

IČO: 36167126

DIČ: 2021617664

SWIFT kód: CEKOSKBX

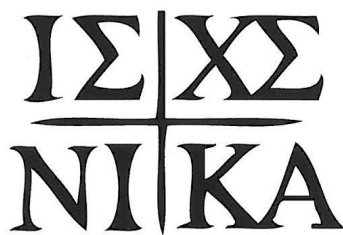
Správca fondu: Mgr. Jozef Urvinitka

Sládkovičova 23

080 01 Prešov

Z celého srdca ďakujeme všetkým dobrodincom, ktorí darovali svoje prostriedky alebo poukázali 2% z dane pre Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ. Nech Pán vo svojej štedrosti požehná vás i vašich blízkych za dobré dielo, ktoré ste týmto pre jeho Cirkev vykonal.

Pán Boh zaplať!

Navštívte naše web - stránky: www.unipo.sk/pracoviska/gks

www.gojdic.sk

Redakcia

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE: ThDr. Miroslav Dancák, PhD. ŠÉFREDAKTOR: Ľuboš Pavlišinovič
GRAFICKÁ ÚPRAVA: Michal Zorvan, Jozef Petričko

REDAKTORI: o. Jozef Paraska CSsR, Alexander Duľa, Maroš Sejka, Pavol Burda, Pavel Grega, Michal Sopko, Milan Sisák, Matúš Marčák, Pavol Fečkanin

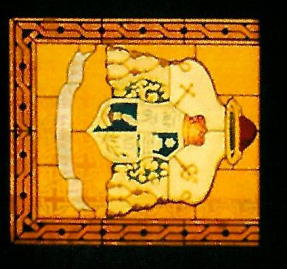
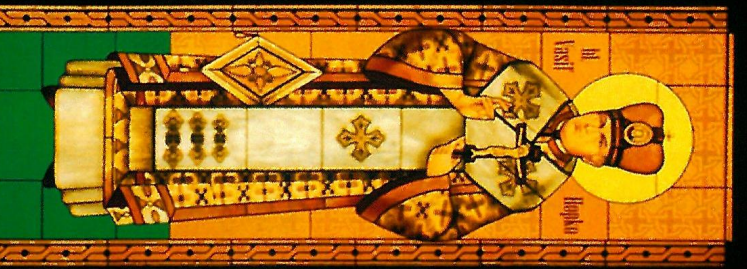
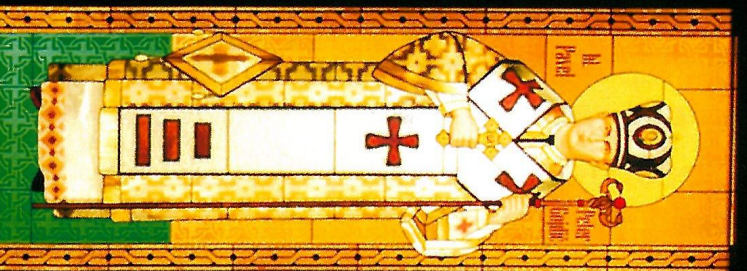
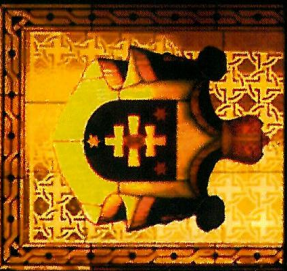
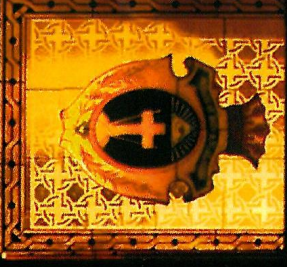
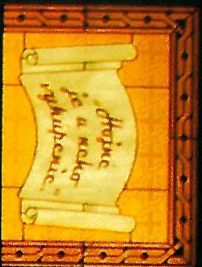
JAZYKOVÁ KOREKTÚRA: PhDr. Valéria Juríčková, PhD. FOTO: Dominik Petrík, Michal Vadrna, Miroslav Dargaj, Šimon Gajan

ADRESA REDAKCIE: Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

www.gojdic.sk, www.unipo.sk/pracoviska/gks

REDAKCIA SI VYHRADZUJE PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

Vydané: apríl 2013, ročník XIX., akademický rok, 2012/2013

Vitrážne okná v seminárnej kaplnke